

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Unger_G_F-Na_zelenych_planich.PDB

PDB Name: Unger_G_F-Na_zelenych_planich
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.9.2004
Modification Date: 12.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G. F. Unger
Na zelených pláních

Přeložila Zuzana Schönová
© MOBA, Brno, 2000

James Drummond se probudil z krásného snu, protože mu někdo stiskl nos. Instinktivně sáhl pod polštář po koltu, ale zbraň nenašel.

Okamžitě byl úplně vzhůru, neboť přes svou únavu a vyčerpání, které ho přivedly do spánku podobného mdlobě, pochopil, že to nemůže být žert.

Nikdo si nedovoli žertovat s mužem jako James Drummond, poněvadž je výběřím daní. Tady v Texasu mu říkají jen "Yankee – vydríduch". Proto si byl naprosto jist, že mu nikdo nezmáčkl nos žertem.

Začal kolem sebe vztekle bít, neboť byl silný třicátník, nemusel se vyhýbat žádnému boji a uměl se o sebe postarat i mezi drsnými chlapíky. Jinak by ho vláda nebyla poslala do Texasu, aby tu vybíral daně.

Bil tedy kolem sebe, ale muž, který ho popadl za nos, couvl od postele a tiše se zasmál. Byl to pobavený a drsný smích...

Potom bylo ticho. V hotelovém pokoji, kde se nacházeli, svítila lampa. James Drummond se v posteli posadil a vetřelec se usadil rozkročmo na židli a škrábal se revolverem v hustém plnovousu.

Takové plnovousy si nechávali ve válečném zajetí růst zajatí vojáci Konfederace. I jinak si byl výběřčí jist, že ta návštěva je jižan, vzbouřenec.

Muž měl na sobě šedé kalhoty od uniformy se zlatými lampasy, k tomu opranou jezdeckou košili a vojenský klobouk z něhož sundal staré odznaky.

Ale to oblečení nebylo nezvyklé. Tak teď v Texasu pobíhali a jezdili na koních i na vozech tisíce bývalých vojáků, jimž chyběly peníze, aby si koupili jiné šaty.

Ten plnovous je jako maska, pomyslel si výběřčí trpce. Spustil nohy přes okraj postele a seděl proti návštěvníkovi ve spodkách.

"Co to má znamenat?" zeptal se mrzutě. Přitom si pomyslel: Kde jsou mí lidé? Mám u sebe čtyři lidi a až dosud jsem se na ně mohl spolehnout jako na tělesnou stráž. Jeden z těch mužů musí přece držet stráž u dveří. Proč...?

Zarazil se, neboť si uvědomil, že jeho návštěvník jistě přišel dveřmi a musel se tedy napřed vypořádat s hlídačem.

Vousatý návštěvník se zase tiše zasmál. Když začal mluvit, ukázalo se, že má v ústech kámen nebo podobný předmět, takže jeho hlas zní jinak než normálně. Plnovous a ten kámen mu sloužily k zamaskování, aby později nikdo nemohl odpřisáhnout, že mluvil právě s ním.

Navíc měl rukavice, aby nikdo nemohl poznat ani jeho ruce, na nichž měl možná jizvy nebo podobná znamení. Řekl Jamesovi Drummondovi: "Mně je jedno, jak se mnou půjdete do banky – jestli ve spodním prádle nebo oblečený. Jak to chcete vy? – Dávám vám dvě minuty, pane Drummonde."

Znají mé jméno, pomyslel si Drummond. To znamená, že mě už delší dobu sledují a přesně si naplánovali svou ránu. Nemyslím, že tenhle chlapík blufuje nebo žertuje. Bude tedy lepší, když se obleču.

Vstal a podal si oblečení, které leželo na jeho židli. Přitom pomyslel na malý kolt derringer, který měl v kapse kalhot. Ale vousáč se usmál, až se jeho vousy rozdělily a bílé zuby se zaleskly ve světle lampy.

"Tu hračku už mám," řekl. "Nemusíte ji hledat."

Hlas mu zněl chladně a úsměv nebyl přátelský, nýbrž ostrý a přímo nebezpečný.

Lhostejně přihlížel, jak se výběřčí daní obléká, ale měl pořád v ruce kolt.

"Jestli si myslíte, že mě můžete okrást o peníze z daní, které jsem sehnal ve svém obvodu, abych je dopravil do Fort Worth, mýlíte se. Peníze jsou pro tuto noc v bance a nic mě nepřiměje, abych řekl bankéři..."

"Tohle vás k tomu přiměje," přerušil ho muž a nechal ho nahlédnout do ústí koltu.

"Blufujete." James Drummond se nepřesvědčivě zasmál. "Vy zatracenej rebele a loupežníku, vy jen blufujete! Navíc jsem byl ve válce důstojníkem! Radši bych se od vás nechal zastřelit, než abych banditovi, jako jste vy, předal peníze Unie."

"Tak vás zastřelím, Drummonde," prohlásil muž nevzrušeně.

"Blufujete!"

"Uvidíte. Ale napřed bych vám chtěl dát něco k uvážení. Nepovažuji vás za džentlmena nebo dokonce počestného úředníka. Jste jeden z největších ničemů, kteří kdy přišli ze severu do Texasu, a pracujete se špinavými handlíři. Vypisujete příliš vysoké daně, bezohledně sháníte peníze necháte dražit hodnotné ranče za směšné peníze, za zlomek jejich skutečné ceny. S vaší pomocí, Drummonde, skupují Yankeeové Texas za pár dolarů. A já bych rád věděl, jaký podíl vám za to převádějí na vaše tajné konto. Drummonde, znám několik lidí, kteří si vzali život, protože jste je svými ničemnými praktikami zruinoval. Proto bych nehnul ani brvou a dokázal bych vás prostě zastřelit jako kojota, protože v mých očích jste zvlášť mizerný lotr! Chápete nás teď líp? Máte ještě nějaké iluze, že bych vás nedokázal zastřelit – že blufuju?"

Tichý, tvrdý hlas zněl sice kvůli kameni v ústech jinak než obvykle, ale výběřčí daní James Drummond jasně cítil, že se tu dostal do pěkné šlamastyky, která mu nechává jen jednu šanci.

Najednou ho polilo horko. Přitom to byl muž, který se jinak nebál, muž, který přišel do Texasu, aby Texasany vymačkal až do poslední kapky, muž, který si držel čtyři pistolníky jako tělesnou stráž, platil je ze státních peněz – a neoficiálně jim dával ještě víc, aby mu byli věrní. Teď se bál.

"Jdeme!" řekl vousáč. "A nespolehejte na své čtyři lidi. Hlídače před dveřmi jsme zneškodnili, když si chvilku zdříml. Dva další muže ve vedlejších pokojích jsme probudili stejně jako vás. Teď jsou dobře svázaní a nebudou nás rušit. Čtvrtého muže, kterého jste nechal v nájemní stáji u koní a kočáru, jsme zvládli už dřív. V tomhle texaském městě se určitě nenajde pomoc pro yankeeského výběřčího daní, ani kdyby se jednalo o řádného muže, který by konal svou povinnost úředníka. Jdeme!"

Šel ke dveřím, otevřel je a řekl tiše: "Teď vyjdeme ven. – Jdi dolů na ulici!"

Muž, který byl venku, se vzdálil chodbou ke schodům. Následovali ho, ale James Drummond z toho muže neviděl víc než jeho záda a venku na temné ulici jeho obrys.

Oba muži byli velcí a těžcí, přitom však hubení, šlachovití. Muž, který vytáhl Drummonda z postele, lehce kulhal na levou nohu. Ale to mohla být přetvářka, aby to stálo i později v zatykači. Žádný muž, který by takto nekulhal, by nebyl v podezření.

Drummond si dávno uvědomil, že má co dělat se dvěma zkušenými chlapy, všemi mastmi mazanými.

Přešli šikmo přes ulici k bance. Drummond musel zatahat za klepadlo, za drát, který vedl k hornímu poschodí. Zavřeným oknem bylo slyšet v horních místnostech zacinkání, a tak se ukázalo, že klepadlo je vlastně zvonek.

Okno nahoře se otevřelo kupodivu rychle, jako by bankéř ještě nebyl v posteli. Přitom byly skoro dvě hodiny po půlnoci. Malé město River Bend u Brazos River už dávno spalo a bylo klidné, jak může být jen malé město v tuto noční dobu ve všední den. Dokonce i jediný saloon zavřel už o půlnoci.

V hotelové hale nebylo vidět nočního vrátného.

Tahle texaská sebranka drží pohromadě, pomyslel si James Drummond trpce, zatímco slyšel, jak se bankéř nahoře ptá: "Kdo je to tak pozdě v noci? Co je to za šílený nápad, budit mě uprostřed noci!"

James Drummond by byl rád nahlas řval o pomoc. Rád by něco udělal, co by ho zachránilo a vyřídilo ty dva.

Ale cítil revolver v boku. Muž, který stál těsně u něho mu tiskl ústí na žebra a byla taková tma, že to bankéř shora nemohl vidět a opravdu by mohl přísahat, že si nevšiml ničeho nápadného.

James Drummond se domníval, že jeho život visí na vlásku a že by bylo lépe, kdyby se vzdal. Proto řekl chraptivě: "To jsem já, James Drummond – vládní inspektor Drummond, prosím, pusťte nás dovnitř. Je nutné, abych u vás vyzvedl svůj vklad."

"To šlo ale rychle," zabručel bankéř shora a stáhl se z okna zase do pokoje.

Když pak přišel otevřít, zase se Jamesovi Drummondovi zdálo, jako by to šlo rychleji, než se dalo čekat.

Vstoupili dovnitř. Uvnitř svítila lampa. Zvenku to nebylo vidět, protože okenice byly zavřené a na oknech byly ještě navíc zatažené závěsy.

Bankéř uviděl, že jeden z mužů má v ruce revolver připravený ke střelbě. Jestli jeho leknutí nebylo pravé, bylo dobře zahrané. Zeptal se zaraženě: "Co je to?"

"Nic proti bance," řekl vousáč. "Jen výběřčí daní musí vydat kořist – kořist, kterou vymačkal z texaských občanů.

Banka se nemá čeho obávat. Kdybychom ji vyloupili, hodně Texanů by nedostalo půjčky a výběřčí daní by je znovu zruinovali. Dejte tomu supovi peníze, které u vás deponoval!"

Bankéř se na vousáče strnule díval. "To nemůžu a nesmím," řekl skoro důstojně. Udělám to, jen když mi dá rozkaz pan Drummond."

Muž se tiše zasmál. Byl to tvrdý a chladný smích.

Zamířil na Drummonda: "No, Drummonde!" řekl ostře – víc ne.

James Drummond váhal jen tři vteřiny. Neměl by to přece jen riskovat?

Ale pak si uvědomil, jak ho v Texasu nenávidí. Hodně mužů přísahalo, že ho jednoho dne zabijí. Svým tvrdým a bezohledným způsobem vybírání daní a dražbami zničil spoustu lidí a opravdu kvůli tomu docházelo k sebevraždám. Bylo docela dobře možné, že tenhle bandita tak ztratil rodiče, bratry nebo jiné příbuzné.

James Drummond se mohl vždycky spolehnout na svůj instinkt. A teď mu ten instinkt říkal, že nemůže čekat, že ho budou šetřit. Texaský rebel neblufoval. A tak řekl James Drummond bankéři: "Ano, otevřete trezor a..."

Víc nemohl říct, protože mu selhal hlas.

Bankéř ochotně poslechl. Velmi rychle otevřel klíčem, který nosil na řetízku, zámek a pak nastavil číselnou kombinaci druhého zámku. Tlusté dveře velkého trezoru se se skřípěním otevřely...

*

Dva kamarádi jeli k řece a hned ji přebrodivili, zatímco za nimi ve městě začalo být rušno. Ještě ve vodě se obrátili a jeli proti proudu a objeli tak vnitřní oblouk říčního ohybu. Za ním ještě jednou řeku přebrodivili. Koně museli tentokrát plavat, nebyl tu brod. Proud je brzy vyvrhl na břeh, protože prudce narážel na vnější ohyb. Oba vzbouřenci se tedy nyní nacházeli nad River Bend, malým městem, které opustili brodem ležícím dole po proudu. Dokončili vlastně po dvojím přebrodivění řeku kruh.

Hned u prvního domu zabočili a vjeli do stodoly, kterou jako by jim otevřela ruka nějakého ducha.

Oba se pak tiše smáli a i muž, který jim stodolu otevřel, se smál s nimi. Řekl: "Mládenci, to je prima špás. Výběřci daní James Drummond a jeho čtyři osobní strážci vyrazili před víc než půl hodinou z města. Moc nescházelo a Drummond plival oheň. Najde vaši stopu?"

Poslední slova nezněla úzkostlivě, ale vážně a pátravě.

"Jeli jsme proti proudu, a když jsme řeku přebrodivili, vyjeli jsme na břeh tam, kde je koňské napajedlo," odpověděl vousáč. "Navíc," dodal, "Drummond jistě nepředpokládá, že bychom byli tak drzí, abychom se ukryli na místě činu."

Znovu se tiše zasmál a oba další mu přizvukovali. Odsedlali ve stodole koně, schovali pytle s penězi a pak šli do domu. Ještě pořád nebyl den, na východě se na obloze ukázala teprve první jasnější šed'.

"Oholím si plnovous," řekl Bob O'Hara uvnitř v domě.

"A já si umyju vlasy, aby byly zase tak rudé, jak je chtěl mít stvořitel," řekl Ray Starr.

Třetí muž se tiše smál a zabručel: "Ale hlavní práce čeká na mne. Já musím peníze spočítat, musím je rozdělit a poslat je na tu spoustu adres, které jste mi napsali. Ty ukradené tři pytle peněz se okamžitě musí rozdat lidem, které..."

"... které zničil ten lotrovský výběřci a kteří nevědí, jak by se se svými rodinami užívali," přerušil ho Ray Starr suše.

Bob O'Hara dodal: "Všichni ti lidé byli naši dobří sousedé a přátelé. Když jsme se po válce vrátili domů, nemohli jsme se prostě dál dívat, jak yankeeský výběřci ničí řádné a slušné rodiny. Co jsme udělali, to nebylo nic. Pro celý Texas to neznamená víc než kapku na rozpálený kámen. Bude asi lepší, když se nevrátíme domů. Třeba si Drummond dokáže nějak vypočítat, odkud jsme přišli. No dobrá, Bille, teď je to na tobě. Ale vždycky se musí najít nějaký hlupák, který udělá hlavní kus práce."

Zase se zasmáli. Byli ještě hodně mladí, tak mezi pětadvaceti a třiceti.

"Copak nemáte strach, že bych mohl podvést vás i lidi, kterým chcete ty peníze poslat?" zeptal se Bill Sander, když zase zvažněli.

Ray Starr a Bob O'Hara si prohlédli svého starého kamaráda z války, který byl v tomhle malém městě doma.

Pak potřásl hlavami.

"Ne, ty ne, Bille," zamumlal Ray Starr zadumaně. "Byli jsme za války příliš dlouho pohromadě. Známe se jako bratři. Ty ne, Bille Sandere!"

Bob O'Hara k těm slovům přikyvoval.

Ray Starr a Bob O'Hara si byli hodně podobní, co se velikosti a postavy týkalo. O'Hara byl možná o deset liber těžší, ale jinak by mohl člověk v řeru jejich siluety zaměnit. Za denního světla vypadali každý jinak.

Ti muži byli přátelé.

Když se vrátili z válečného zajetí, byli jejich pěstouni mrtví a statek vydražený. Mnoha jejich sousedům se dařilo hůř než špatně, protože výběřci daní James Drummond neznal slitování.

Teď mu sebrali, co u nich doma sehnal v dražbách. Peníze pocházely od Yankeeů, kteří přišli ze severu a byli jako jediní zájemci s to zaplatit při dražbách hotově.

Ray Starr a Bob O'Hara se nechtěli vrátit domů.

Už tam nic neměli.

Ale co budou dělat? Před zákonem se stali bandity.

Ray Starr a Bob O'Hara ukořistili rychle a snadno obrovskou sumu – tentokrát pro jiné lidi.

Zkusí to i pro sebe stejným způsobem?

*

Zdrželi se v River Bend ještě tři dny jako staří váleční kamarádi Billa Sandera. Taky už nenosili staré šaty, v nichž je viděl James Drummond. Vypadali vůbec úplně jinak: čerstvě oholení, ostříhaní, oblečení jako na pastviny. A po kulhání, na které si James Drummond u jednoho z nich pamatoval, nebylo ani památky. Byl to jen trik.

James Drummond a jeho čtyři pomocníci a tělesné strážce už neviděli. Těch pět patrně sledovalo stopu, o níž předpokládali, že patří banditům.

Ráno čtvrtého dne opustili River Bend a neudělali to v sedle ani na voze. Seděli v plochem člunu, který získali výměnou za své koně. Měli u sebe sedla a spoustu věcí, které potřebují muži, když vyrazí, aby si našli svůj kus země.

Už věděli, kde tu zemi najdou.

Člověk se tam dostane pohodlněji a rychleji vodní cestou – je-li dost odvážný, aby sjel na malém a plochem člunu Brazos.

Musí být taky dost silný, aby mohl člun přenést kolem peřejí.

Ray Starr a Bob O'Hara měli dohromady dva tisíce sedm set padesát sedm dolarů. To byl celý jejich podíl z kořisti. Přesně za tuhle sumu vydražil jeden Yankee statek jejich pěstounů. Víc James Drummond nechtěl.

Bill Sander byl toho šedého rána, když veslovali na svém člunu po řece a pak se jí nechali unášet, jediný, kdo jim mával.

V uplynulých dnech už odeslal poštovním kočárem několik balíčků a hodlal to dělat i v příštích dnech. Příjemci těch zásilek se budou radovat z nečekaných peněžních darů. Všude budou ty peníze znamenat skutečnou záchranu z nejvyšší nouze.

*

Byli na cestě z River Bend tři dny a každý den urazili jistě víc než padesát říčních mil.

Noci trávili na břehu, udržovali oheň a pekli ryby, které chytali v řece.

Když byli na cestě čtvrtý den, řekl Ray Starr: "Tady to brzy bude, Bobe. Jestli nám Steve Rudledge tehdy popsal okolí správně, začne za nejbližšími peřejemi to údolí, které má být nejlepší pastvinou pro dlouhorohý skot na světě. Dobrý Steve! Proč nás sem nemohl dovést sám? Proč musel padnout v poslední bitvě u Appomattoxu? Byl to on, kdo zahnal před více než pětiletý stádo skalní branou do tohoto stáda. Všechno dobytek musí být potomci jeho stáda."

"A patří nám, protože jsme byli Stevovi přátelé a on nám všechno odkázal. Patří nám, Rayi! Na to především nesmíme zapomenout."

Bob O'Hara ta slova zvláštním způsobem zdůraznil.

*

Večer čtvrtého dne se dostali k nejbližším peřejím. Pahorky po obou stranách řeky se tu tiskly k sobě a i koryto řeky se zúžilo, bylo hlubší a nebezpečnější. Vodní spousty se hnaly dolů a oba přátelé měli co dělat, aby nevrhly jejich člun do vodopádů peřejí a aby se s ním dostali na břeh.

Ale dokázali to.

Noc strávili tam, kde přistáli.

Druhý den, když přenesli člun kolem peřejí a vodopádů a nechali za sebou říční úžinu, spatřili před sebou velké, rozlehlé údolí, které jim Steve Rudledge tolikrát popisoval, když mluvil o tom, co bude dělat po válce. Teď už to dělat nemohl. Ale oni, jeho přátelé, přišli bez něho a místo něho.

Říční údolí jim leželo u nohou jako obrovská zelená mísa. Poslední vodopád šuměl asi padesát yardů po jejich levici.

Řeka se brzy uklidnila. Tekla dál mírně a ne tak prudce a klikatila se údolím ve třech velkých meandrech. K řece stékaly malé potoky. Tu a tam byly vidět ostrůvky lesíků. Tráva sahala dobyteku až k plecím.

Ano, viděli i dobytek – tu a tam se pásala stádečka. Vřsky, které lemovaly údolí, byly zvláštní. Strmé, skalnaté jako kostnaté čelisti nějaké obrovské tlamy, která se otvírala k nebesům. Nikde nebylo vidět vchod nebo východ. Do toho údolí bylo patrně možné se dostat jen po řece. Ale oba přátelé věděli, že na západní straně existuje skalní brána, kterou se lze dostat do údolí i po souši. Steve Rudledge tudy tehdy přihnál stádo dobytka a chtěl zde postavit ranč. Ale pak vypukla válka, Steve spěchal k praporu a dobytek tu prostě nechal.

Musel se za ta léta velice rozmnožit.

Ray Starr a Bob O'Hara se na sebe podívali.

"To je tedy ono," řekl Ray Starr klidně.

"Ano, Stevův odkaz," přikývl Bob O'Hara.

Zase se rozhlédli po údolí.

A co když za těch pět let přišel někdo před námi?" zeptal se Ray Starr vážně.

Obličej Boba O'Hary při té otázce ztvrdl a zdál se ještě tmavší, než už beztak byl. Bob O'Hara měl v křížovém opasku dva revolvery – na rozdíl od Raye Starra, který nosil jen jednu zbraň nalevo.

Ruce Boba O'Hary pohládily pažby revolverů.

"Tohle údolí a dobytek patří Stevovi Rudledgovi nebo jeho dědicům," řekl pomalu. "Ať tu byl před námi kdokoli, nemá na to žádné právo. Poženeme každého k čertu! Tímhle!"

Při posledních slovech poplácal rukama pažby revolverů.

Ray Starr pomalu přikývl.

Potom odnesli člun a svůj majetek dolů, položili jej na vodu, naložili svá zavazadla a jeli dál po řece. Od Steva Rudledge věděli, že tu tehdy nechal i pár koní, kteří se patrně rozmnožili jako dobytek. Bude těžké ta zdivočelá, neochočená zvířata pochytat a pak zkrotit. Ale cítili se na to.

Nechali se unášet proudem asi půl hodiny.

Za druhou zátočinou narazili na tábor, který ležel za lesíkem, takže jej předtím, když byli pod posledním vodopádem a rozhlíželi se po údolí, nemohli vidět.

Ani vteřinu nezaváhali.

Bob O'Hara jen tiše zavrčel.

Ray Starr hvízdal mezi zuby.

Zahnali člun několik úderů vesel ke břehu. V táboře už si jich všimli. Ke břehu přišli čtyři muži.

Byl to trvalý tábor, jaký se staví, když chce mít člověk pevné stanoviště. Byl tu dokonce koral pro koně, ve kterém se pohybovalo si tucet zvířat.

Čtyři muži, kteří se postavili na břehu a mlčky pozorovali člun a dva přichozí, vypadali zkušeně, jako by se o sebe dokázali všude postarat. Byli otrhaní a zanedbaní, ale to nebylo nic divného, jestli přišli po břehu a žili už delší čas v divočině.

Když člun narazil na písčité břeh a oba přátelé vyskočili na břeh, zeptal se jeden z těch čtyř mužů chladně: "Projíždíte tudy a chcete čerstvé maso? – Nikdy bych si nemyslel, že by někdo mohl sjet řeku na člunu!"

"A my jsme si nemysleli, že někdo bude v našem údolí a uprostřed našeho dobytka," opáčil Bob O'Hara a zjednal tak jasno.

Čtyři muži se začali usmívat, ale v těch úsměvech nebylo přátelství – jen tvrdost, bezohlednost a železná vůle se prosadit.

Nastala pauza, mlčení a ve vzduchu viselo najednou neštěstí. Mezi muži zavál dech násilí. A jestli může člověk předem cítit mrzutosti, nastalo to teď a tady.

Konečně řekl jeden z těch čtyř mužů pomalu: "Vypadáte jako dvě tvrdá čísla. Ale je vás mň. Tohle údolí bylo opuštěné. Poznali jsme to podle mnoha věcí. Byli jste dlouho pryč, jestli jste tu kdy byli. Možná jste na tom jako my a hledáte kus Texasu, který je ještě k mání a na kterém by člověk mohl čekat na lepší časy, které přijdou, až stoupnou ceny dobytka a..."

Odmíchl se, mávl ale výmluvně rukou.

"V Texasu je hodně takových koutů," mluvil pak dál, "protože většina mužů odtáhla do války. Nic už se nerozvíjelo a nebylo osidlováno. Naopak. Všechno se zdrželo nebo dokonce vrátilo do starých kolejí. Ale teď se vrací domů tisíce propuštěných válečných zajatců. Hledají volné pastviny. A dlouhorohý dobytek se těch pět let rozmnožoval jako králíci. Dobrá! V údolí je nějaký dobytek se starými cejchy. Ale i kdybyste mohli dokázat, že ten dobytek kdysi patřil vám, nic to neznamená – vůbec nic! – Teď jsem k vám jménem svých partnerů držel nekonečně dlouhou řeč a ještě dodám, že máte zmizet!"

Když se odmlčel, jeho tři partneři přikývli. Mluvil jim z duše. Už nebylo co říct.

Bob O'Hara a Ray Starr klidně přikývli a potom řekl Bob O'Hara suše: "No, mládenčí, to byla opravdu dlouhá řeč, podrobná a až na několik maličkostí jasná. Teď bychom k vám taky chtěli držet řeč. – Já s tím začnu!"

Tím, že to řekl, přelstil je, ačkoliv ostražitě číhali a počítali s tím, že by mohl vytasit své revolvery.

Přesto je přelstil. Později si neuměli vysvětlit, jak se to mohlo stát. Ale náhle měl v rukou oba revolvery.

Ti čtyři chlapci chňapli samozřejmě instinktivně po zbraních taky. Ale když jejich rozum konečně dohnal jejich reflexy, dívali se do ústí jeho revolverů – a sami měli zbraně z pouzder venku jen napůl.

Strnuli, neboť pochopili, že bude střílet, jakmile dostanou hlavně ven a vyhoupnou je.

Byl rychlejší než oni – mnohem rychlejší! Byl to nejrychlejší pistolník, kterého kdy viděli tasit. Ano, uvěřili, že je z toho vzácného druhu těch největších mistrů s revolverem.

Nepochybovali o tom, že bude střílet přesně.

Za chvíličku slyšitelně vydechli.

Ray Starr, který vůbec nevytasil, se nyní beze slova pohnul. Obešel je a přistoupil k nim zezadu. Sebral jim zbraně, přistoupil s nimi k řece a hodil revolvery do vody.

"A teď k vám budu držet řeč," začal Bob O'Hara a nechal obě své zbraně zase v klouznout do pouzder.

"Ano, byli jsme ve válce," řekl. "A protože tomu tak bylo a protože jsem se vrátil do Texasu teprve teď, nenecháme si od mládenčů, kteří tu mohli být už před námi, ukrást pastvinu a dobytek. Protože jsme byli ve válce, nemohli jsme být tady a dávat pozor. Máme tedy omluvu, že? A teď si sbalte svých pět švestek a zmizte, mládenec! Dva ze svých koní necháte tady. Potřebujeme je. A abyste si nemysleli, že jsme zloději koní, nevezmeme si peníze za hovězí maso, které jste si vzali z naší pastviny. Nepovažujeme vás tedy za zloděje dobytka. Tím se všechno vyrovná. Máte ještě nějaké otázky? Je někdo s mou řečí nespokojený?"

Když položil obě své otázky, oslnivě se usmál a jeho tmavý indiánský obličej vypadal divoce, směle a nebezpečně.

Čtyři větrem ošlehaní chlapci neříkali nic. Polykali nasucho a dusili se. Těžko se smířovali s porážkou. Jejich pýcha byla zle zasažena. Ještě nikdy je takhle neodbyli. Přitom se považovali za zkušené a věřili, že jako čtyřlístek zvládnou každou situaci a jsou skoro nepřemožitelní.

Přesto tady narazili na bleskurychlého pistolníka, kterému se navíc pěkně postavili před kolt.

Pochopili už, že nadělali spoustu chyb, protože se cítili v přesile a domnívali se, že už dva z nich by si to s dvěma přichozími mohli rozdat.

Teď byli poražení.

Jejich mluvčí náhle hořce řekl: "Tos udělal dobře, ty pistolníku. Ale žes nás přelstil, bratře, to vůbec nic neznamená.

Prostě jsme nepočítali s tím, že by se někdo mohl odvážit proti nám vytasit. Mohli jste nás tedy obelstít. Ale proto ještě nejsme tak k ničemu, abyste nás mohli jednoduše vyhnat. Odepněte si své kolty! Dva z nás vám k tomu dají čuchnout!"

Ukázal pěsti. Byly to velké a tvrdé pěsti, byl to velký a těžký chlapík, bez jediného přebytečného gramu sádla, tedy správně tvrdý, houževnatý a se silnými kostmi, které by snesly pořádnou ránu.

Jeho tři partneři nebyli stavění jinak, třebaže byli trochu rozdílní ve výšce i váze. Jeden byl přinejmenším z poloviny Mexičan a byl jistě pružný jako puma. Byli dost pozoruhodní, ti čtyři. Že je Bob O'Hara dokázal svým rychlým vytasením tak hladce přelstít, byla možná náhoda, možná předvedli méně, než skutečně dokážou.

Chtěli to dokázat jinak, pěstmi! V ostrých očích jim nadějně jiskřilo. A nemuseli to být beznadějně, protože byli všichni praví Texasané a byly divoké časy krátce po válce.

Dobrý lov, dobrá hra, dobré pití – a dobrý zápas, to byly věci, které chlapíky toho ražení lákaly, těm se zpravidla nevyhýbali. Takové výzvy většinou přijímali. I divoký kůň, na kterém až dosud nikdo nedokázal jet, byl pro pravého Texasana výzvou.

Ze všech těch důvodů nebylo tedy vůbec divné, že si ti čtyři drsní chlapci dělali tolik nadějí.

První kolo prohráli.

Slušnost velí vítězi, aby poskytl poraženému odvetu.

Bob O'Hara a Ray Starr na sebe krátce pohlédli. Pak se usmáli – ostře a směle jako piráti v Karibském moři, když spatřili

na obzoru tučnou kořist, například španělskou loď se zlatem.

Pak si přikývli, neboť si rozuměli – jako skoro vždycky – beze slov.

Přistoupili ke svému člunu vytaženému na břeh, uvolnili své revolverové opasky a strčili je do člunu, aby je nebylo snadné vytáhnout.

Pak se obrátili ke čtyřem chlapíkům, kteří se šklebili plni očekávání. Tentokrát promluvil Ray Starr.

A řekl: "Aby byly šance vyrovnané, měli byste si všichni čtyři navzájem pomáhat. Dva dostanou ošklivý výprask.

Čtyři poloviční porce vydají za dvě plné. Tak pojďte, mládenci! Máte mít, co si přejete."

Váhali. Připadalo jim neřít bojovat v přesile. Zároveň ale taky dostali vztek kvůli tomu posměchu. Označil je za čtyři poloviční porce.

"Ztlučeme je a nahážeme je do vody, pořád dokola je tam budeme házet, až tam zůstanou ležet!" zvolal jejich vůdce náhle divoce.

Ta slova byla znamením a všichni společně vykřikli. Divoké texaské "Yiiiiiiiieeh" se neslo daleko.

Ray Starr a Bob O'Hara rovněž vykřikli: "Hiiiiieeyaaa!" A vyskočili čtyřem útočnickům vstříc, jako to už často udělali v divokých rvačkách, do nichž se zapletli v táborech nebo v salónech, i za války jako partyzáni v týlu nepřítele.

Vyskočili a vrhli se mezi čtyři útočníky, zavířili rychleji než oni a tvrdě uhodili, neuvěřitelně tvrdě a přitom i rychle.

Náhle proti sobě měli každý jen jednoho soupeře, neboť dva chlapíci leželi nebo se krčili na zemi. Potřebovali cenné vteřiny, aby strávili rány, které dostali, překonali slabost a dostali se zase na nohy.

Těm dvěma chlapíkům, kteří mohli ještě bojovat, se vedlo hůř. Jistě, útočili nespoutaně. Měli odvahu a nešetřili se. Byli připraveni inkasovat tvrdé zásahy, aby je sami mohli rozdávat. A taky občas zasáhli svými tvrdými pěsti.

Ale oba muži, kteří přijeli ve člunu, zasahovali tvrději a byli taky méně citliví. Jen několik vteřin stáli proti sobě a navzájem se bili. Pak oba chlapíci začali před Rayem a Bobem couvat – a zacouvali až do vody. Když jim voba sahala po kolena, dostali to znovu. Oba skoro zároveň zaletěli po zádech do hlubší vody a lehký proud je strhl. Museli začít plavat a museli se namáhat, aby se dostali alespoň do mělké vody.

Ray a Bob vyrazili klokotavé zvuky. Supěli a frkali, ale ty klokotavé zvuky byly bezpochyby radostný smích. Bylo jasné, že jim to dělá potěšení.

Obrátili se k oběma dalším chlapíkům, kteří se zatím vzpamatovali a znovu zaútočili. Přijali útočníky přesně mířenými údery, sami přitom něco slízli, nemělo to však na ně sebemenší účinek.

Ray potom popadl svého protivníka za paži, obrátil se přitom a mrštil jím přes rameno do mělké vody, kde chtěl právě vylézt jiný chlapík ven. Kolega ho srazil zpátky.

Vedle Raye se široce rozmáchl Bob a jeho protivník, který už byl dost potlučený, upadl také po zádech do vody.

"Až se dost vykoupáte a osvěžíte, mládenci, zkuste vylézt ven!" zavolal Bob O'Hara.

Čtyři chlapíci, kteří stáli potlučení ve vodě po kolena a přitom funěli, sténali, kleli a plivali, na pár vteřin strnuli.

"Sakra, nesmíme se přece od těch dvou přivandrovalců zase nechat porazit!" zaječel jeden z nich.

A tak to zkusili ještě jednou.

V průběhu dlouhé rvačky se těm čtyřem chlapíkům nikdy nepodařilo dostat se z vody na břeh pohromadě. V nejlepším případě to dokázali dva – ale nikdy ne na dlouho. Pak museli zase do vody. Dva muži, kteří připluli ve člunu, tancovali na břehu jako dva horští lvi. Byli neuvěřitelně rychlí a zasahovali přesně.

Písčité břeh byl zhrztý, mokrá a kluzká. Čtyři chlapíci vylézali z vody po čtyřech, narovnali se, když měli pevnou půdu pod nohama – a hned to dostali zprava i zleva.

Ale nevzdávali se. Byli vytrvalí. Divoká pýcha je poháněla, aby to zkoušeli pořád znovu, třebaže byli už dávno vyčerpaní a napůl utopení, protože když padali do řeky, spolykali víc vody, než jim mohlo prospět.

I Ray Starr a Bob O'Hara byli samozřejmě vyčerpaní. Pěsti čtyř soupeřů je poznamenaly. Šaty měli rozedrané a umazané mokřím piskem a jílovitou hlínou. I krev jim tekla ze šrámů a odřenin. Supěli a jejich pohyby začaly být pomalejší.

Ale byli pořád ještě rychlejší než jejich soupeři, z nichž jeden teď zůstal ležet ve vodě, protože už nemohl vylézt.

Tři to zkoušeli – a pak už jen dva – potom jeden. Ten poslední muž už jen vylezl a na suchu se vyčerpaním zhroutil.

Ray Starr a Bob O'Hara si dřepli. Zotavili se rychleji než jejich protivníci a za chvíli se Bob O'Hara zeptal chraptivě: "Tak co, mládenci, už máte dost? Chcete ještě dlouho odpočívat, než vám dáme revanš a zkusíme to ještě jednou? Třeba vyzkoušíme, kdo dál doplivne, nebo kdo dokáže hodit kámen přes řeku. Nebo jaké dětské hry ještě znáte?"

Čtyři soupeři odfukovali, sténali a trpce kleli.

"Vy dva pekelníci," řekl pak jeden z nich, "jste lepší. Nic s vámi nepořídíme. Ach, a přitom jsme si vždycky mysleli, že bychom si to mohli rozdat s celým mužstvem. Co jste to za medvědy? Krmili vás od mala syrovým masem a střelným prachem?"

Ray Starr a Bob O'Hara se necítili vůbec dobře. I oni slízli spoustu ran a cítili se vyčerpaní.

Ale vzhopili se, jak jen mohli a zasmáli se velmi směle a vesele, třebaže by byli raději zasténali.

Šli ke člunu a vyndali si své zbraně.

Když se obrátili, měl jeden ze čtyř mužů v ruce revolver a mířil jím na ně. Byla to jedna ze zbraní, které Ray předtím hodil do řeky. Našel ji v mělké vodě.

Bude ještě střít?

Tuhle otázku si asi kladli všichni muži. Skoro se dalo očekávat, že ano.

Mechanismu dobře naolejovaného koltu moc nevadí, je-li zbraň mokrá. To se stane i v dešti. Skoro všichni jezdci čas od času pečlivě olejovali patrony, které nenosili jen ve zbraní, ale i v opasku. Často záviselo úplně všechno na tom, aby patrona střílela, a to mohla jen tehdy, když zůstala nálož prachu suchá.

Bylo to tedy deset ku jedné, že revolver ještě střílí, třebaže ležel chvíli ve vodě.

"Teď vás máme," řekl mu, který držel zbraň.

Pak bylo ticho.

"Máš v lepším případě jen jednoho z nás," řekl Ray Starr, "protože můžeš vystřelit jen jednou. Pak už budeš mrtvý. Vzdej to, kamaráde! Užili jsme si legrace a teď přestaneme. Dvakrát jsme vás porazili a odbylo se to bez krveprolití. Nezkoušejte to znovu!"

Jeho hlas zněl zvláště, skutečně vážně, jak promlouvá mnohem starší muž k nezkušeným chlapcům, aby je odradil od hloupostí.

Muž s koltem zaváhal, přemýšlel, rozvažoval, odhadoval. Určitě nebyl zbabělec, ale viděl, že by nestihl vystřelit víc než jednou. Než by stačil namířit na druhého soupeře, ten by ho dostal.

Zeptal se přes rameno: "Co myslíte, mládenci?"

Neodpověděli mu hned. Důkladně si to rozmýšleli.

Potom jeden z nich řekl: "Nech to být, Jonesi! Prohráli jsme. Tihle dva hombres se s námi vůbec nemuseli pouštět do pěstního souboje. Přesto to udělali. Dali jsme jim to, co jsme mohli, ale nebylo to dost. Jasně nás porazili. Měli bychom opravdu přestat, Jonesi!"

"To říkáš ty, Nevado!" zabručel Jones. "Ale co říkají Jack a Don?"

"My to říkáme taky," zabručel jeden z těch dvou.

"Si," řekl druhý, co vypadal skoro jako Mexičan.

Jones přikývl. "No dobrá," řekl. "Nemusím to zkoušet, a proto zůstanu nejspíš naživu. Ale rád bych věděl, jestli by ta bouchačka vystřelila."

Zvedl zbraň k nebi a vypálil.

První výstřel nevyšel – ale všechny ostatní ano. První patrona však selhala.

"Nebyl bys dostal ani jednoho z nás, bratře," prohlásil Bob O'Hara suše. "Dobřeš udělal. Sbalte si svých pět švestek! Své zbraně si můžete v fece taky najít. Vidíme, že nejste tak špatní, co se férové hry týká. Proto si dva z vašich koní rádně koupíme. Zaplatíme dvacet dolarů. Je to dost?"

"Ano," řekl Jones. "Ale snad bychom si ještě mohli udělat snídani..."

*

Jeich snídaně se skládala z několika steaků a mexických fazolí, které si ohřáli. Byla to dost ubohá snídaně. Ray Starr a Bob O'Hara si rychle uvědomili, že ti chlapci jsou na mizině.

Přesto chtěli zůstat tady v samotě, v tomto skrytém údolí, na nejlepší pastvině pro dlouhorohý dobytek, jakou si člověk uměl představit.

Proč tu chtěli ti čtyři chlapci trávit o steacích a fazolích hubené časy a žít více méně jako indiáni?

Starrovi a O'Harovi, kteří si na rychle rozdělaném druhém ohni také připravovali snídani, ale z bohatých přivezených zásob, to pořád vrtalo hlavou.

Pekli si placky a slaninu a vůně táhla k těm čtyřem rozmrzelým chlapíkům, kteří žvýkali své steaky a fazole. Bylo na nich vidět, že se už dávno přejedli té jednotvárné stravy a že jim dělají chutě.

Ray Starr náhle řekl: "Jestli někdo z vás umí upéct placky a slaninu, ať to zkusí. Máme s sebou dost zásob. I chleba je tu dost. Vidím, že vám ty steaky už nechutnají. Nezkusili jste to s rybami z řeky?"

Neodpověděli mu hned. Napřed jednoduše obrátili talíře a vyhodili steaky a fazole.

Ještě chvíli váhali a potom přišli.

"Nevada je dobrý kuchař," řekl jeden. "Je nejlepší kuchař, kterého znám, možná by mohl vařit v hotelu nebo na některé luxusní lodi na Mississippi. Ale nemáme ani sůl. A to nemůže ani Nevada připravit chutné jídlo. Do toho, Nevado!"

Tihle dva džentlmeni nás zbili a my jim teď poničíme zásoby. Jestli se jim to bude zdát moc, můžou si to strhnout z těch dvaceti dolarů, které nám chtějí dát za koně! Do toho, Nevado!"

"Ano, do toho, mistře kuchaři!" řekl další. "Než si to pánové rozmyslí, Nevado!"

"Si, si," zvolal čtvrtý.

Nevada byl velký a hubený. Měl napuchlé oko a oteklý nos, který zle zasáhla tvrdá pěst. Spokojeně však zabručel a pustil se do práce.

Každý hmat seděl. Uměl vařit, to bylo hned vidět. A když našel soudek javorového sirupu, kterým bylo možné placky potřítit, potěšeně vykřikl. Nešetřil různým kořením.

Bob se náhle zeptal: "Poslechněte, mládenci, jste zatraceně na mizině a mlete z posledního. Přesto jste si chtěli dělat nároky na tohle údolí a strávit tady dlouhou dobu. Fazole by vám brzy rostly i z uší. Tady není něco v pořádku. Nebo se pletu?"

Dřepěli a žvýkali, až se jim dělaly boule za ušima. Podívali se na sebe a jeden z nich vyzval toho, který za ně obvykle mluvil: "Pověz jim to, Jonesi! Co se stane, když jim to řekneš?"

"Pohádali jsme se ve Fort Worth," prohlásil Jones. "A pak jsme měli v patách modrobřicháče. Museli jsme utéct někam, kde by nás nemohli najít. Náhodou jsme našli skalní bránu, která vede sem do údolí. Kromě toho jsme našli nejlepší pastvinu pro dlouhorohý dobytek, která kdy existovala a bude existovat. A našli jsme dobytek bez pána. Mysleli jsme si, že to stojí za to, vydržet pár měsíců nebo dva roky. Ta historie z Fort Worth by časem zarostla travou. Zatím bychom se tu starali o dobytek. Jednoho dne bude mít zase nějakou cenu. Nebo snad ne? Jednou bude o texaský dlouhorohý skot zase zájem. Proč by sem jinak chodili všichni ti Yankeeové ze severu a kupovali texaské ranče a stáda? Musí počítat s dobrými obchody. Ale pro nás to asi skončilo. Nesporně jste nás porazili. Jste dvě tvrdá čísla, neprosadíme se proti vám. Nemohli bychom pro vás aspoň chvíli pracovat za mzdu nebo podíl na zisku? Zdá se, že máte peníze, jinak byste nám nenabízeli dvacet dolarů za koně. Mohli bychom potřebovat pár dolarů. Několik týdnů bychom

mohli..."

Odměl se. Mluvení pro něho bylo pořád obtížnější, protože opravdu nerad žebrol. A co říkal, to byla prosba o práci. Tři zbylí mlčeli. Ale oči se jim podivně leskly. Byli ve střehu a napjatě poslouchali. Žádný div, zahlédli cípeček šance, že by mohli pracovat za mzdu a dobré jídlo.

A to nebylo v tehdy v Texasu tak samozřejmé a snadné.

Nikdo z rančerů neměl peníze, aby si držel kovboje. Kolem jezdily tisíce propuštěných válečných zajatců a hledaly zaměstnání. Mnozí byli spokojení, když mohli pracovat za jídlo a přístřeší.

Pro hodně kovbojů a zemědělských dělníků nebyla práce, a proto se z mnohých stali bandité nebo loupežníci. Na hranici se tvořily silné bandy, které jezdily do Mexika, a tam přepadaly celá městečka a plenily je.

Celý Texas měl bídu a strádal.

Proto nebyla prosba, kterou pronesl Jones, vůbec tak neobvyklá a i napětí jeho druhů se dalo pochopit.

Ray Starr a Bob O'Hara se na sebe podívali a Bob lehce přikývl. Tu řekl Ray Starr klidně: "Dobytek v tomto údolí patřil jednomu našemu příteli. Přivedl sem stádo před válkou a obsadil pastvinu dobyt看kem. Zemřel nám v náručí v bitvě u Appomattoxu a odkázal nám toto všechno. Jsme jeho plnoprávní následníci a děláme si nárok na každý zdejší kus dobytka a na každý čtvereční palec této pastviny. Samozřejmě vás můžeme potřebovat. Musíme všechny dobytek ocejchovat. Čím rychleji to půjde, tím lépe. Jednou přijdou jiní lidé a budou se chtít v údolí usadit. Jistě, je to schované údolí s přístupem. Ale nědo je jistě zná. Zaměstnáme vás. Ale netopíme se v peněžích. Můžeme vám zaplatit jen deset dolarů za měsíc. A dvacet vám připsíme k dobru na hlavu a na měsíc. Ty peníze vám vyplatíme, až se podaří prodat dobytek. To může trvat léta. Jestli odjedete předtím, nebo vás vyhodíme, protože za nic nestojíte, ten nárok ztratíte. Proč vás modrobřicháci hledají?"

Ted' použil i on pohrdavý výraz "modrobřicháci". Tak se v Texasu říkalo okupačním vojákům.

Čtyři budoucí kovbojové zaváhali. Potom řekl Nevada: "Chtěli jsme obrát výběřčího daní. Ale nepovedlo se nám to, protože náhodou přijela patrrola. – Prostě smůla."

Když to Ray a Bob uslyšeli, začali se pronikavě smát, třebaže je po výprasku ledacos bolelo a nebylo jim vůbec do smíchu.

Ale pronikavě se smáli a čtyři kovbojové to nemohli pochopit.

Ray a Bob neprozradili, proč se tak chechtají. Když se uklidnili, řekli svým jezdcům, jak se jmenují, a na oplátku se dozvěděli jejich jména. Ti čtyři kovbojové byli nyní jejich jezdci.

Znamenalo to víc, než prostě to, že pro ně tito čtyři muži pracují. V Texasu ještě existovaly vyhraněné představy o cti a nejvyšší pravidlo znělo: Když jím něčí chleba, beru jeho peníze a mávám pro jeho cejch lasem, jsou jeho boje i mými boji.

Tak to bylo v Texasu vždycky a tak to mělo být i ted' po válce.

Proto ted' Ray Starr a Bob O'Hara získali víc než jen čtyři kovboje. Čest žádala od těchto jezdců, aby – protože se nechali najmout – pro své bosse i bojovali a drželi s nimi až za hrob.

Nebyli zdaleka první mužstvo ranče, které se se svým bossem napřed popralo. Není to nejhorší způsob, jak poznat jiného muže, když se s ním člověk popere.

Mluvčí těch čtyř chlapíků byl Jones Lee a řekl, že je z Alamo County.

Tmavý chlapík, který vypadal jako Mexičan, byl Don Lopez.

Jack Carrigan byl nejmenší, nejlehčí, ale nejlachovitější.

A pak tu byl ještě hubený a svalnatý Nevada, který dělal kuchaře a jistě ho bude dělat i dál.

To byli tedy ti čtyři.

"Nesmíme ztrácet čas," řekl Ray Starr po snídani. "Bob a já si napřed prohlédneme údolí. Odhaduju, že to bude trvat dva nebo tři dny. Vy zatím ocejchujete každé zvíře, kterého se zmocníte. Přivezli jsme železa s sebou. Jsou ve člunu. Vyndejte je! Všechno vyložte!"

On a Bob O'Hara si po těchto slovech vzali svá sedla, osedlali dva koně a odjeli...

*

Cejch, který si přivezli z River Bend, bylo podtržené OS. Pod písmeny OS byla tlustá čára a O znamenala O'Hara a S Starr. Pro Raye Starra bylo charakteristické, že dal příteli přednost s písmenem O i na cejchu.

Uplynulo hodně dní, jeden jako druhý. Ray Starr a Bob O'Hara potřebovali čtyři první dny k tomu, aby trochu prozkoumali údolí a porozhlédli se. Zejména skalní bránu, která se podobala mohutnému tunelu a vedla hradbou hor do údolí, si důkladně prohlédli.

Když Ray a Bob všechno prozkoumali a vybrali místo, kde jednou bude stát ranč, vrátili se ke svým mužům a začali s prací.

Steve Rudledge, jejich starý přítel, který jim všechno odkázal, přivedl před válkou do tohoto údolí asi tisíc kusů dobytka. Některá dobytčata měla ještě jeho cejch, velké R.

Ale dobytek se za pět let neuvěřitelně rozmnožil, třebaže mu jistě dávali co proto dravci – pumy a vlci. Ted', po více než pěti letech, tu bylo mezi šesti a sedmi tisíci kusů dobytka. Rozptýlil se v malých stádech, a teprve kdyby se zdesetinásobil, pomalu by začala nouze o krmení.

Někdy ocejchovalo těch šest mužů za den víc než sto zvířat, jindy to byly ale zase jen jeden nebo dva tucty, které dokázali chytit, povalit a ocejchovat. Tak táhli den za dnem o kus dál po celém údolí a za dva týdny opatřili značkou tisíc padesát sedm kusů dobytka. Ray Starr vedl knihu.

Museli pomalu myslet na to, aby začali stavět dům. Ale nejnaléhavější bylo, aby někdo z nich odjel se dvěma

nákladními zvířaty do nejbližšího města a dokoupil potraviny a dalších sto a jedna jiných potřebných věcí. Nejbližší město, kam se odtud mohli dostat, bylo Hills Boro. Bylo vzdálené víc než pět dní jízdy divočinou. Kdyby poslali jednoho muže, bude na cestě alespoň deset dní, pravděpodobně spíš jedenáct nebo dvanáct.

Ale koho pošlou?

Tuhle otázku si kladli především jejich čtyři jezdcí.

Teď se ukáže, jestli k nim mají zaměstnavatelé důvěru.

Ray Starr řekl po snídani: "Musí to udělat jeden z vás, protože Bob a já zůstaneme tady. Jeden z vás musí tedy jet. Ale není to snadný úkol. Musí jet nenápadně do města a ještě nenápadněji nakoupit. Pak se musí vydat na zpáteční cestu, ale tak, aby nikdo nemohl sledovat jeho stopu. Taky musí dávat pozor, aby se nesrazil s modrobřicháči – s okupační policií. Kdo z vás se na to cítí?"

Nikdo se nehlásil. Ale Jones Lee řekl: "Každý z nás je stejně dobrý nebo špatný jako ostatní. Je jedno, kdo z nás pojede. Měli bychom losovat."

Ray Starr a Bob O'Hara přikývli a přihlíželi, jak Don Lopez vytahuje ohmatané karty.

Napřed to vypadalo, jako by chtěl zamíchat. Ale pak je podal Rayovi, který stál nejbliž.

"Kdo dostane nejvyšší kartu, pojede," řekl Don Lopez a ukázal bílé zuby.

Pak to proběhlo rychle. Nedostali karty vůbec do ruky, jen řekli číslo, například: "Pátá karta shora!"

To řekl Don Lopez.

Ostatní tři muži jmenovali vyšší čísla.

Ale pátá karta bylo křížové eso, a tak Don Lopez vyhrál, než ostatní karty po řadě odkryli.

Vyšší karta neexistuje.

Zatímco Don Lopez připravoval koně na dlouhou jízdu, sestavili Ray a Bob seznam.

Ten seznam dostal Don Lopez se třemi sty dolarů.

Pozoroval váček s penězi.

"Za normálních časů je to roční mzda špičkového kovboje," řekl příkře. "A za našich dnešních časů, je to několiknásobná roční mzda muže, který má štěstí, že má placenou práci. A vy mi ty peníze svěříte, třebaže jsme se před dvěma týdny ještě..."

Dál nemluvil, ale všichni mysleli na to, jak se před dvěma týdny poprali.

Ray Starr se jen usmál.

Ale Bob O'Hara řekl: "Proč bychom ti ty peníze neměli svěřit, Done?"

Don polkl, schoval váček pod košili, nasedl a rychle odjížděl.

*

Od desátého dne na něho čekali se stoupajícím napětím. Jedenáctý a dvanáctý den uběhl a Don Lopez nepřijel.

Bylo si to možné vysvětlovat jakkoliv.

Po večeři to Ray Starr a Bob O'Hara už nevydrželi. Osedlali si čerstvé koně a jeli napříč údolím k zářezu ve východní skalní stěně.

Ke skalní bráně, kterou se dá vjet do údolí, to bylo asi osm mil. Byly dvě hodiny před půlnocí, když dojeli k bráně.

Tady na ně čekalo obrovské překvapení.

*

Narazili na tři koně Dona Lopeze. Z nákladních zvířat byl složený náklad. Byla úplně vyčerpaná a lehla si.

"Done! Done Lopezi!" zvolal Bob O'Hara netrpělivě.

Ale v odpověď třeskly v roklí, která vedla pod skalní branou do údolí, výstřely.

Ray Starr a Bob O'Hara pár vteřin strnule stáli. Ale pak rychle pochopili.

Don Lopez bránil přístup do údolí.

"Pojď!" vyrazil Bob O'Hara chraptivě a dal se do pohybu. Vběhli do rokle a dostali se ke skalnímu mostu, který se vypínal nad roklí.

Asi po dvaceti krocích – od koní tedy asi sto padesát kroků – narazili na Dona Lopeze.

Krčil se za skalním blokem pod strmou stěnou a už je slyšel přicházet. Zavolal na ně několik slov, a tak ho snadno našli a skrčili se vedle něho.

"Dobře, že jste přišli," řekl. "Odsedlal jsem koně a doufal jsem, že poběží k vašemu táboru, ale jsou asi příliš vyčerpaní.

Ráno by byli přišli. A doufal jsem, že tak dlouho dokážu tohle místo ubránit."

"Před kým?" zeptali se Ray a Bob dvojhlasně.

Don Lopez se zasmál, ale byl to mrzutý a hořký smích. "Je tam žena," řekl. "Krásná žena! Je krásná jako lákavý hřích.

Opravdová žena, z rodu těch, co svedly už starého Adama. Ještě včera jsem seděl šedesát pět mil daleko odtud v jejím táboře u jejího ohně. Má s sebou mužstvo. Je to jen několik mužů. Ale je mezi nimi přinejmenším jeden, který..."

Dál se nedostal, protože odnaproti zaznělo noci: "Přestaňte střílet! Přijedu k vám sama. Nemám zbraň a jsem žena."

Hlas zněl drsně a měl chraptivý nádech, který byl dost vzrušující. Ray Starr a Bob O'Hara to jasně cítili.

"Milosrdné nebe," řekl Don Lopez. "Říká, že nemá zbraň! A přitom nepotřebuje vůbec žádnou zbraň, aby udělala z muže svého otroka. Každý muž, který se na ni podívá, je omámený a má už jen jedno přání, totiž, aby jí mohl sloužit a získal ji. Je jako víno, které opájí, mate smysly a vzbuzuje touhy."

"Ale ty ležíš tady a zdržuješ její lidi revolverem. Tebe neomámila?"

O'Hara se ptal trochu posměšně.

"Důvěřovali jste mi," zamumlal Don Lopez. "Vaše důvěra byla silnější než síla té ženy. – Už jede!"

Před nimi se objevila jezdčyně. Nejasně ji spatřili ve světle hvězd. Seděla pružně na nádherném koni. Ona a to zvíře urazili od včerejška dlouhou trasu. Nebylo to na nich však vidět.

Jestli byla ještě včera pětasedesát mil odsud, musela mít neuvěřitelně dobrou kondici a už v tomhle ohledu byla jako žena jedinečná.

"Mí lidé se budou chovat klidně," řekla. "Zůstanou tam, kde jsou, rozdělají oheň a utáboří se. Ráda bych věděla, proč mi tady uzavíráte cestu, když tahle rokle vede do údolí, které patří mně a pase se v něm můj dobytek. Ať jste kdokoliv, džentlmeni, jednáte proti právu. A můžete si být jisti, že..."

Dál se nedostala, Ray Starr a Bob O'Hara se začali nahlas smát.

"Milosrdné nebe, to je dobré," řekl O'Hara potom. "Jak můžete tvrdit, že vám patří údolí na druhé straně a dobytek v něm? Jsou jen dva plnoprávní majitelé té nádherné pastviny – a to jsme my – můj partner Ray Starr a já, Bob O'Hara. Kdopak jste, sestro?"

Jeho otázka zněla posměšně.

"Jmenuji se Shirley Overmileová," odpověděla. "A ujela jsem tisíc mil, abych převzala ranč Rudledge."

Teď užasli Ray Starr a Bob O'Hara, neboť vyslovila jméno Steva Rudledge. Musela ho tedy znát.

"Co kdybyste rozdělali oheň," řekla sebejistě. "Nerada bych se bavila ve tmě s dvěma muži, na které pořádně nevidím. Ještě pořád věřím, že tu došlo k omylu. Navíc jsem čekala, že vás tu najdu. Vaše jména znám. Když Steve Rudledge umíral, požádal vás, abyste mu vyndali z náprsní tašky dopis a postarali se o to, aby byl poslán na uvedenou adresu. Ten dopis byl určený pro mne. Už se na to nepamatujete?"

Vzpomínali. A pamatovali se dobře na ten dopis, jen na jméno už ne. Ale dopis šel do Saint Louis.

Steve Rudledge jim jen řekl, že chce tím dopisem splatit dluh.

A nyní...

O'Hara chvíli nehybně přemýšlel a potom ožil.

Řekl: "Done, hlídej tady, my půjdeme s lady na druhou stranu. Rozděláme oheň a promluvíme si. Nikoho do údolí nepustíš, Done."

"Ne," řekl Don klidně.

A pak šli. Žena kráčela mezi oběma vysokými muži. Třebaže byla půda nerovná a ona musela být unavená ze sedla, neklopýtala.

Posadila se na kámen a klidně čekala, až oba muži rozdělají blízko koní oheň.

Pak se na sebe všichni tři dívali.

Oba muži zatajili dech. To, co spatřili, na ně udělalo velký dojem. Navíc už mnoho let přicházeli s ženami do styku jen málo.

V červené záři ohně spatřili obraz, který si jistě vysnívali ve všech snech o ženě, neboť každý muž má takový sen, zvláště tehdy, když je ve válce nebo jezdí osaměle a myslí na budoucnost a na to, co by mu život mohl přichystat. Seděli, žasli a prohlíželi si krásný obraz.

Zasmála se a drsný, teplý zvuk jejího hlasu na oba zapůsobil.

Vytáhla ze sukně náprsní tašku, v níž byly peníze a papíry. Vyndala složený dopis a hodila jej pružným pohybem O'Harovi.

"Je to ten dopis?" zeptala se trochu posměšně.

O'Hara jej rozložil a přečetl si adresu.

"Ano," řekl, "teď když ho vidím, vzpomínám si. Je to Stevův dopis a jeho rukopis. Napsal jej den před svou smrtí."

"Otevřte ho a přečtete to nahlas, pane O'Haro!" Mluvila teď dost ostře a seděla i po šedesáti pěti milích v sedle na kameni rovně jako svíčka. V záři ohně na ni byl překrásný pohled jako na obraz velkého malíře.

Bob O'Hara spustil váhavě pohled z toho obrazu a podíval se na svého přítele a partnera.

Ray Starr přikývl. A tu O'Hara otevřel složený dopis a začal číst:

Milovaná zelenooká kouzelnice!

Až dostaneš tenhle dopis, budu už mrtvý. Už Tě tedy na této zemi nikdy neuvidím a nebudu Tě moci držet v náručí. Jak to budu postrádat! A jak dlouho jsem se stravoval vzpomínkami na Tebe – na společné dny v Saint Louis, které patřily k nešťastnějším v mém životě.

Vlastně pro mne platí už jen ty dny s Tebou. Ležíme u Appomattoxu a generál Lee nechá zítra ještě jednou zaútočit. Cítím, že to dostanu.

Všichni, kdo ještě mají příbuzné, jim dneska píšu a pro mnohé to bude... Nu, přejdu k věci.

Shirley, mám nejlepší pastvinu pro dlouhorohý skot na světě. Před pěti lety jsem na ni přivedl tisíc dobytčat, která se zatím určitě rozmnožila na velké stádo. O tu pastvinu se vyplatí bojovat. Kdo ji vlastní, stane se jednoho dne králem. Ale sama to nezvládneš, milovaná vílo! Proto tam pošlu své dva nejlepší přátele. Jistě už tam budou, až přijdeš. Napřed na mne budou hubovat, ale pak Ti pomůžou. Pro jednoho z nich se budeš muset rozhodnout. Oba se o Tebe budou ucházet. Jednoho si vybereš. Nebudeš moci jinak. Oba jsou schopní stát se vynikajícími muži, králi v mém velkém údolí. Ty budeš královnou. Přeju Ti to. Jen si správně vyber, Zelenoočko. Cítím to přesně. Jedna stará indiánka mi řekla, že zemřu, až uvidím padat tři hvězdy. Před hodinou jsem je viděl. Žij blaze, Shirley!

Steve Rudledge

O'Hara četl pomalu slovo za slovem. Když skončil, otočil list, který vyndal z obálky a prohlédl si velmi zručně

nakreslenou mapu, na níž byla zaznamenána cesta až ke skalní bráně.

Zvedl hlavu a podíval se na Raye Starra.

"Steve nás obelstil, Rayi," řekl. "Ale Steve byl náš přítel a já se na něho nezlobím. Steve chtěl pomoci téhle zázračné ženě. Zelenoočko, my vám pomůžeme. Brzy se rozhodnete pro jednoho z nás. Rayi, přiveď sem její průvodce. Don Lopez už je nemusí zdržovat. Nebo máš jiný názor?"

Ray řekl rozvážně, aniž by z ní spustil pohled: "Je krásná. Ale neměl bys ztrácet hlavu, Bobe, starý brachu. Náš přítel Steve poslal nás tři na tohle místo. Chtěl tedy, abychom byli partnery. Tak to chápu. Slyšela jste, slečno Overmileová? Jsme připraveni stát se vašimi partnery a zaručit vám řádný podíl. To je základ. Nebo máte jiný návrh?"

"Steve nám ji svěřil pod ochranu," řekl Bob O'Hara náhle. "A dostala by ode mne každou ochranu a každou pomoc, ani kdybychom Steva neznali, ano, i kdyby byla naprosto cizí."

Tu se pousmála a ukázala dlaně.

"Samozřejmě jsme partneři," řekla. "A jistě spolu budeme vycházet. Celý život jsem s muži – pokud byli džentlmeni – vycházela lépe než se ženami. Nechcete přivést mé lidi, Rayi? A už mi neříkejte slečno Overmileová. Jsme partneři. Říkej mi prostě Shirley, Rayi. A ty taky, Bobe. Váš přítel, který mě miloval, to tak chtěl. Ted', když vás vidím, jsem ráda."

Ray Starr se zvedl a byl trochu zmatený. Byla jako žena velmi zvláštní. Její způsob, jak jednat s muži, byl dokonce trochu nezvyklý. Pravděpodobně to byla dobrodružka, jinak by byla nepřijela ze Saint Louis tisíc mil daleko v sedle, sama v doprovodu čtyř mužů. Ray začal být na ty muže velmi zvědavý. Přikývl a řekl: "Ano, přivedu je, Shirley. Ale mám ještě jednu otázku! Co jsi dělala v Saint Louis, myslím, co...?"

"Měla jsem tam hernu," odpověděla prostě. Ale člověk by se neměl lidí nikdy ptát na to, co bylo. Důležité je jen to, co je. Nebo patříš k těm, Rayi, kteří mají něco proti herně, když ji vede žena?"

Poslední slova vyslovila s jasným, hořkým a pohrdavým posměchem.

Oba muži se na sebe podívali – oba vytušili, že Shirley Overmileová měla v Saint Louis smůlu. Jinak by tam byla zůstala a nechala tuto pastvinu a dobytek být.

"Co se stalo v Saint Louis?" zeptal se Ray Starr pevně.

"Ženská liga vypálila mou hernu," odpověděla stroze. "Ženská liga byla proti mně. Nemají nic proti tomu, když berou mužům peníze jiní muži. Ale když to zkusí žena jako já, je to zločin. Tvrdily, že jejich muže očarovávám, zbavuju je u hry vůle, takže prohrávají všechny své peníze. Bylo to skutečné povstání. Tři sta poblázněných žen vpadlo do mé herny. Kdyby mě byly dopadly, byly by mne roztrhaly na kusy. Nenáviděly mne, protože jejich muži po mně šileli. Proto jsem ráda přijela do téhle samoty. Ted' o mně víte dost. Nebo chcete ještě něco vědět?"

"Ne," řekl Ray Starr a odešel.

Bob O'Hara se však zvedl, obešel kolem ohně k Shirley Overmileové a dřep si vedle ní na paty, takže se viděli z nejtěsnější blízkosti.

"Věřím, že tě ostatní ženy nenáviděly, protože tě jejich muži milovali," řekl. "A protože ti muži připustili, aby ti ženské zbořily saloon a vyhnaly tě z města, nenávidíš ted' celý svět, nejen ženy, i muže. Považuješ je za slabochy, za zbabělce. Pohrdáš jimi, protože si myslíš, že tě zradili, prostě tě nechali na holičkách. Ale ještě jsi nepotkala pravého muže."

Dívala se mu přímo do očí kritickým, skeptickým pohledem.

"A ty jsi takový muž?" zeptala se zpříma a její otázka byla dílem sarkastická, dílem vyzývavá a kromě toho i poněkud urážlivá.

Vstal, tyčil se nad ní velký, svalnatý a díval se na ni dolů.

"Jaký by mělo smysl, kdybych to tvrdil?" řekl suše. "To musíš poznat sama, Zelenoočko – jen ty sama. Ale hned na začátku ti něco povím. Jsi krásná, žádoucí a krásná. Nejsi mírná a čistá, spíš plná chyb a záludnosti. Jistě umíš být potvora a muž bude mít plné ruce práce, aby tě zkrotil a držel pod kontrolou, protože jinak bys ho sežrala i s chlupama a stal by se tvým otrokem. Ale já jsem pravý muž pro tebe. Já tě dokážu vždycky zkrotit a tvoje moc nade mnou nebude nikdy tak velká, abych se stal tvým otrokem. Já jsem pro tebe správný chlap. Budeš se divit, jak rychle na to přijdeš."

Usmála se a vzhledla k němu. Byl to posměšný a vyzývavý úsměv.

"Připadáš mi jako divoký kovboj, který chce zlomit tvrdohlavého koně," řekla. "A co bude s tvým přítelem Rayem?"

Nebyli byste první přátelé, kteří se kvůli mně rozkotořili a stali se nepřáteli. Třeba to dopadne tak, že se mi Ray bude líbit víc. Je kritičtější než ty. Nedůvěřuje mi. To ženu dráždí. Tebe bych si třeba přece jen mohla omotat kolem prstu jako tolik ostatních, kteří měli taky hodně řečí." Tu se Bob O'Hara zasmál. Natáhl ruku, zvedl k sobě Shirley Overmileovou z jejího místa, objal ji klidným, majetickým pohybem a políbil ji.

Líbal ji dlouho.

Když ji pustil, byli oba trochu bez dechu.

"Chvilíčku jsi můj polibek opětovala," řekl. "Na chvíli jsi nad sebou ztratila kontrolu. A já se vsadím, že mě jednoho dne budeš horce líbat, mne, Boba O'Hara. Chtěl jsem ti dát zatím pocítit, jaké to je, když tě líbá skutečný chlap. Mysli na to!"

Zasmála se posměšně – ale zároveň zamyšleně.

"Mně už líbalo několik mužů, kteří se rovněž považovali za velké chlapíky," řekla. "Ale pak se ukázalo, že nebyli tak velcí. Všichni byli jako ti, co mi v Saint Louis leželi u nohou a pak přihlíželi, jak ty divoké čarodějnice z Ženské ligy boří mou hernu. Pff!"

Znovu se posadila a shrnula si vlasy.

Pak čekali mlčky na její muže. Za chvíli přišel Don Lopez.

Smekl před Shirley Overmileovou klobouk a řekl: "Je mi líto, že jsem vám a vašim mužům zastoupil cestu. Ale jsou věci, které jsou důležitější než úcta a obdiv ke krásné ženě."

"V pořádku," řekla stručně. "Ted' se všechno vysvětlilo."

"To mě velice těší," zamumlal Don Lopez.

*

Ray Starr došel zatím do tábora mužů Shirley Overmileové, ohlásil se a přistoupil k ohni. Podíval se na muže a řekl: "Všechno je v pořádku. Já jsem Ray Starr. Miss Overmileová, můj přítel Bob O'Hara a já jsme partneři. To se vyjasnilo. Pojdte do údolí a utábořte se tam. Zítřka ráno pojedeme dál."

Dívali se na něho a byli bdělí a plní číhavé nedůvěry. I on si je prohlížel a ještě nikdy neviděl podivnější mužstvo.

Každý z těch čtyř mužů byl typ sám pro sebe. Lišili se od sebe asi tak jako pouštní vlk, tygr a chřestýš.

Jednomu bylo už víc než čtyřicet let, byl to velký, štíhlý, skoro vyzábělý muž v tmavém obleku hráče. Jeho kdysi drahé a dobrým krejčím ušité šaty byly dost obnošené. Pod tmavým kloboukem měl bledý trojúhelníkovitý obličej s úzkým knírem.

Pak tu byl typický bývalý boxer, jaké zaměstnávají v saloonech a hernách jako vyhazovače, muž jako medvěd, tvrdošijný a mrzutý, možná trochu omezený, ale se zvláštním instinktem pro drsné boje.

Třetí muž byl Číňan, obrovský chlapík, jehož knír visel dolů jako srp. Pravděpodobně byl kuchař toho spolku.

Kromě toho tu byl ještě útlý a hodně mladý chlapík, který nosil vyzývavým způsobem dva revoly a držení jeho těla působilo přehnaně hrdě a ješitně. Chladně se usmál.

"Já jsem Fay Madden," řekl hráč. Pak ukázal po řadě na boxera, Číňana a chlapce.

"To jsou Virg Hammer, Yellow Charly a Billy Hickson. Už dlouho pracujeme pro slečnu Overmileovou. Může se na nás spolehnout."

"Asi ano," odpověděl Ray, "jinak byste s ní netáhli do téhle divočiny – leda, že by vás sledoval zákon. Chlapíci jako vy se jinak cítí dobře jen v saloonech a hernách. Ale co je mi do toho?"

"Nic," řekl hráč Fay Madden.

Ray se na něho podíval a teprve nyní pořádně pocítil, že tenhle starý vlk je nebezpečnější než mnohý mladý. Ten hubený chlapík byl zkušený, znal všechny triky s kartami, s revolverem a nejspíš i jiné.

Ray se beze slova odvrátil k odchodu, ale přemýšlel o mužstvu Shirley Overmileové. I boxer byl jistě nebezpečný, a co teprve ten obrovitý Číňan, který mohl být mistr ve vrhání nožů!

A pak tu byl ještě ten domýšlivý ješitný kluk s dvěma tak vyzývavě nošenými revoly.

To je zvláštní tělesná stráž, myslel si Ray, zatímco se vracel k ohni. Tam se podíval napřed na Shirley Overmileovou a potom na Boba O'Hara.

"Má s sebou čtyři muže," řekl. "Jsou to podivuhodné exempláře."

Bob O'Hara se beze slova vzdálil.

"Jsou mi věrní," řekla Shirley vyzývavě a přistoupila těsněji k Rayovi, takže ucítil její blízkost.

"Tvůj partner mě políbil," řekla. "Chceš to taky zkusit?" V očích jí jiskřila výzva a posměch.

"Ne," řekl Ray pomalu. "Skoro si myslím, že ta Ženská liga v Saint Louis měla možná důvod tě trochu prohnat. Proč bych tě měl líbat, když už to udělal Bob?"

Drsně se zamála.

"Dobrá," řekla. "Chtěla jsem jen vidět, jestli bys mohl na svého přítele žárlit. Jeho polibek ostatně nic neznamenal, vůbec nic. Chtěl mi jen ukázat, že je ohromný chlap. Dobrá, uvidíme, jak spolu budeme vycházet."

Když skončila, Ray nic neříkal. Za to se v určité vzdálenosti ozvalo volání Boba O'Hary: "Poď sem, Zelenoočko!"

Připravil jsem ti lůžko. Můžeš se tu nerušeně vyspat. Jakmile připravíme jídlo, dostaneš je – jestli ještě budeš vzhůru. Jen poď, děvče, nebav se tak dlouho s Rayem. Ten tě nemá rád! Jsi pro něho příliš krásná a nebezpečná. Na konec se tě bude bát. Ale já ne!"

Pronikavě se zasmál. Byl to velký, sebevědomý a trochu bezohledný chlapík, který říká své mínění a čerta se stará, kdo je slyší a komu se nelíbí.

Shirley beze slova odešla směrem k němu.

I Ray odsedlal svého koně a vzal deky, aby se uložil ke spánku.

Shirleyini muži teď dorazili s koňmi a zavazadly a obklopili oheň. Ray slyšel, jak se s nimi Bob a Don baví.

Přemýšlel o všech problémech, které se náhle vynořily.

Naposledy pomyslel na Boba O'Hara.

Byli přátelé a společně dokázali už obtížné věci a obstáli v lecjakém dobrodružství. Společně byli skoro nepřemožitelní. Že obelstili yankeeského výběrčího daní, dali mnoha texaským farmářům a rančerům možnost, aby zachránili svůj majetek a že si to tu po svém příjezdu rozdali se čtyřmi tvrdými chlapíky, to jsou jen příklady toho, jak dobře se uměli společně prosadit.

Ale co se teď s Bobem O'Harou děje?

Políbil Shirley Overmileovou. Proč? Třeba ho k tomu nějak přiměla. Nebo cítil sám to přání tak silně, že to prostě musel udělat.

Rozdělí nás ta zelenooká kočka?

Uvidíme, pomyslel si unaveně.

Ale pak usnul. Měl za sebou namáhavé dny a už bylo po půlnoci.

*

Uplynuly dny, řada dní. Ray Starr se obracel ke všem věcem zády a přenechával svému příteli Bobovi O'Harovi, aby je

urovňal. Ray Starr putoval s Donem Lopezem a Jackem Carriganem po údolí. Hledali dobytek a vypalovali mu cejch podtržené OS. Jejich ohně hořely v těchto dnech všude na místech, kde se u potoků a tůní zdržoval dobytek a kde byla na pastvině zvlášť šťavnatá tráva, na které se dobytek rád pásal.

Ray a oba jeho pomocníci ocejšovali v těch dvou týdnech asi pět set zvířat.

Když večer patnáctého dne snědli večeři a právě se chtěli zabalit do dek, přijel jezdec.

Byl to Bob O'Hara. Sklouzl ze sedla a podíval se na muže u ohně pohledem, který působil neklidně. Takový výraz v očích u něho Ray ještě nikdy neviděl.

Ale řekl klidně. "V hrnci je ještě káva, Bobe. Je dobře, že nás jednou navštívil. Jak postupujete se stavbou? Tamhle na tom svahu stojí několik krásných stromů. Kdybychom měli sekeru, někdy bychom je pro vás pokáceli."

Bob se nakřivo usmál. "Víš," řekl, "nepřijel jsem na tenhle konec údolí, abych mluvil o stavebním dříví nebo pil kávu. Jde o důležitější věci. Pojď, projdeme se kolem jezera."

Ray Starr se náhle zastavil.

"Co mi chceš říct, Bobe? Že už tě dostala i s chlupy? Tak si ji vem! Přeji ti štěstí! Proč jsem asi celou tu dobu nejezdil do hlavního stanu? No co, políbil jsi ji už první večer. Řekla mi to. Věděl jsem, že sis ji v podstatě přivlastnil. Šel jsem ti tedy z cesty. O tom chceš se mnou mluvit?"

Bob O'Hara pořád ještě mlčel.

Ubalil si cigaretu a zapálil si ji. Malý plamínek na pár vteřin osvětlil jeho hubený, tmavý obličej s propadlými tvářemi. Při tvrdé práci ztratil trochu na váze. Byl teď tak trénovaný a vyschlý jako prvotřídní boxer. V očích mu plál oheň.

"Ano," řekl. "Musím s tebou mluvit kvůli ní. Chceme se vzít. Zítra odjedeme. Dva dny jízdy po řece má být stará misie. Žije tam několik indiánů s páterem. Oddá nás."

"A potom?" zeptal se Ray s podivným klidem.

Bob se několikrát zhluboka nadechl a vydechl. "Musel jsem ji dostat," řekl potom. "Je pro mne nejvyšší cenou na téhle zemi. A teď, když se stane mou ženou, vybuduju pro ni království. To jsem slíbil jí i sobě. Ale jsme přátelé, Rayi! Vím, že je dobře mít za souseda přítele. I Shirley mě prosila, abych se postaral, abys neodcházel a zůstal nablízku."

"Žádný strach," zamumlal Ray.

Bob O'Hara přikývl. "Zůstaň v téhle části údolí," řekl. "Je dobře ohraničená velkým ohybem řeky a creekem. Je to skoro třetina údolí. Vezmi si ji a nech si ji! – Ocejšuj dva tisíce kusů dobytka svým cejchem. Stačí, když ze společného cejchu odstraníš moje O. Pošlu ti zásoby. Třeba u tebe budou Don Lopez a Jack Carrigan chtít zůstat. Bude ti to takhle vhod? A hotové peníze musíme samozřejmě taky rozdělit. Zůstaneme přáteli?"

Tu otázku položil trochu příliš náhle.

"Myslím, že ano," odpověděl Ray klidně. "Já to nepokazím. Jednoho dne bychom si stejně přivedli do údolí ženy.

Doufám, že budeš se Shirley šťastný. Je to divoká kočka s drápy a ty ji budeš muset každý den krotit, jinak tě jednoho dne ovládne."

"Neříkej mi, co mám dělat, abych vyšel se svou ženou," řekl Bob stroze a odvrátil se. Pomalu se vracel se ke svému koni, který odešel k jezeru, aby se napil.

Ray ho následoval.

"Už nebudeme takoví přátelé jako dřív," řekl náhle. "Staré časy jsou pryč. Žena všechno změní – zvlášť taková žena."

"Co proti ní máš?" Otázka Boba O'Hary zněla jako varování.

Ale Ray mu na tuhle otázku nedal odpověď.

"Musíme zůstat dobrými sousedy, Bobe," řekl místo toho pomalu.

"Ano," odpověděl Bob mrzutě a neklidně.

Potom beze slova odjel.

Ray Starr tam ještě dlouho nehybně stál a díval se do tmy tam, kde se silueta Boba O'Hary potopila se ve tmě a splynula s ní.

Myslel na to, že jsou v podstatě nevlastní bratři, přátelé a že ujeli společně tisíce mil po mnoha cestách. Společně si vždycky dokázali se vším poradit a prosadit se.

Co v životě muže dokáže žena!

O tom začal Ray Starr přemýšlet. A musel tu otázku jinak zformulovat, neboť pochopil, že si ji nepoložil dost jasně. Měl se zeptat přesněji: Co dokáže taková žena, jako je Shirley Overmileová? Co dokáže udělat z muže, jako je Bob O'Hara?

Bob byl schopný neobyčejných výkonů, v dobrém i ve špatném směru.

Ray Starr se pomalu vracel k ohni.

*

Druhý den přijel Nevada s dvěma těžce naloženými nákladními koňmi. Měl sebou i Jonesova osedlaného koně, na kterém byl uvázaný Jonesův uzel.

Don Lopez a Jack Carrigan užasli.

Ray Starr se zeptal: "Co znamená ten kůň, Nevada?"

Hubený muž seděl ještě tiše v sedle. "Jones Lee je mrtvý," řekl chraptivě. "Ten šílený Billy Hickson se s ním chytil.

Bob O'Hara byl pryč, myslím, že byl tady u vás. Billy a Jones si od začátku nerozuměli. Včera mu dal Jones přes tu drzou tlamu. Billy Hickson vytasil jeden ze svých revolverů a Jonese zastřelil. A pak zamířil na mne a zeptal se mne, jestli taky něco chci. Třeba bych to s ním byl zkusil, ale byl tam ještě ten karbaník Fay Madden – a byl tam i ten Číňan, který je tak neuvěřitelně rychlý se svými noži. Neměl jsem šanci. Ano, uhnul jsem, protože jsem pochopil jednu věc: je to banda gangsterů. Jsou to chladnokrevní vrazi, kteří neznají slitování. Rád bych věděl, proč odešli ze Saint Louis, oni

a ta žena, která ulovila Boba O'Hara."

"Co říkala, když Billy Hickson zastřelil Jonese?" zeptal se Ray Starr pomalu.

"Nadávala mu do šilených pistolníků, řekla mu, že je pitomec a skoro mu vjela drápy do toho jeho hezkého a tak krutého dětského obličejce. Ale pak se uklidnila. Když se pak za svítání vrátil Bob O'Hara, řekla mu, že Billy Hickson jednal v sebeobraně. Bob O'Hara přece taky viděl, že má Billy Hickson rozbité rty. Jones mu dal pořádnou přes hubu. Bob O'Hara řekl pak nám všem, že napříště zastřelí každého muže, který vyťasí zbraň na příslušníka svého mužstva. A tak jsem mu dal výpověď. Řekl jsem mu, že nemůžu jezdit dál v jeho mužstvu, protože bych Billyho odpravil, kdybych ho jednou dopadl bez jeho rychlých koltů. V tu chvíli mě chtěl ten jedovatej pacholek zastřelit. Ale Bob O'Hara ho jednou jedinou ranou srazil na zem, zase ho zvedl a dal mu pořádný výprask! Jak ten tomu chlapíkovi namlátit! To mi udělalo dobře. Ale zůstal jsem u své výpovědi. Souhlasil. Jen mě požádal, abych k vám odvezl tyhle zásoby. Rád bych u vás zůstal. Můžu?"

Ray Starr přikývl a vypadal velmi zamyšleně.

Řekl: "Zaměstnám tě, Nevada. To je samozřejmé. Ale mám pro tebe zvláštní úkol. Dám ti s sebou dost peněz. Pojedeš do Saint Louis a pozeptáš se tam na Shirley Overmileovou a její čtyři průvodce. Třeba nepřijeli vůbec ze Saint Louis a budeš muset dál podél Mississippi. Budeš na to potřebovat dost času. Ale budeme tě čekat nejpозději za tři měsíce. Souhlasíš...?"

*

Ray Starr hnal jednoho odpoledne několik dobytčat s cejchem podtržené OS, když se přiblížili dva jezdci, za nimiž v určité vzdálenosti následovali další tři jezdci.

První dva byli Bob O'Hara a Shirley.

Tři další byli Mexičané. Bob O'Hara si zřejmě obstaral několik mexických pastevců dobytka a oni k němu patrně přišli se svými rodinami. Takové rodiny byly přínosné. Zpravidla sestávaly z babičky, matky, dcer a synů, kteří pracovali už do mala.

Tímhle způsobem mohl muž jako Bob O'Hara dělat velké kroky, budovat svůj ranč mnohem rychleji, zakládat pole a zahrady a dělat vůbec různé věci ve stejnou dobu.

Zavolal na mexické kovboje několik slov a oni přijeli, aby převzali dobytek.

Mezitím se setkali Bob a Shirley O'Harovi s Rayem Starrem uprostřed creeku, protože voda tu sahala koním sotva po kolena.

Zvířata pila.

Ray Starr pozoroval ty dva a i oni si ho pozorně a zkoumavě prohlíželi.

"Vzali jsme se," řekl Bob stručně. "Ale žádná oslava nebyla. Proto jsem tě nepozval. Později, až bude ranč stát, všechno doženeme."

"To je v pořádku," odpověděl Ray Starr. A po krátkém zaváhání dodal: "Hodně štěstí."

Prohlížel si Boba O'Haru dost dlouho, aby si všiml několika změn. Bývalý přítel vypadal tvrdší a uzavřenější. Chyběl jeho rychlý a oslnivý úsměv, ta trochu divoká a indiánská smělost, která prozrazovala skoro mladickou radost z měření sil, z odvahy. Bob se smíchem vychutnával ostrou jízdu, odvážný zápas, riskantní hru nebo nebezpečný lov.

Ted' vypadal mnohem vážněji, jako muž, který si vyměřil velký úkol, myslí dnem i nocí na dosažení svého cíle a už nemá čas ani smysl pro laškování. Vypadal napjatě.

Roy s ním náhle pocítil soucit. A pomyslel si: Aha, tak vypadá muž, který chce své královně vybudovat říši, královskou říši! Tak vypadá muž, který dnem i nocí myslí na to, že se musí stát mocným. Chudák!"

Ted' upřel pohled přímo na Shirley.

Oh, vypadala nádherně, třebaže na sobě měla jednoduché jezdecké oblečení. Její modročerné vlasy se na slunci leskly. Pružnými pohyby reagovala na nervózní přešlapování koně od sebou. Její pohled zářil, svítil a ústa měla plná a rudá.

Ray viděl, že se Shirley usmívá.

"Vidíme se dnes teprve po druhé, že?" promluvila drsným hlasem. "Už jsem skoro zapomněla, jak vypadáš, Rayi Starre. Vzpomínala jsem si jen na velkého muže, který měl ze mne strach. Ale Bob strach neměl. Jsem s Bobem velmi šťastná, sousede. Náš dům bude brzy hotový. Máme dost pracovních sil. Přivedli jsme si do údolí pět mexických rodin. I pár kovbojů se našlo, protože jsem sem nepřišla úplně chudá. Sousede, kdybys potřeboval nějakou pomoc, tak..."

"Nepotřebuju pomoc," řekl Ray Starr. "Obejdu se. Těší mě, že se vám daří dobře. Ale chtěl bych vyjasnit omyl, Shirley. Nikdy jsem z tebe neměl strach. Jsi velmi krásná a žádoucí. Ale nemyl se, všichni muži, kteří ti hned neleží u nohou, nemusí mít strach."

Náhle se oslnivě usmál. "Třeba nejsi můj typ," řekl. "A pak asi nebylo nepodstatné, že jsem tehdy odešel, abych přivedl tvé lidi, takže byl s tebou Bob sám. Mohl tě proto políbit první."

Strnule se narovнала v sedle.

"Chceš tím říct, že záleželo jen na tom, kdo z vás mě políbí první?"

"Možná," odpověděl Ray suše.

Shirley se podívala na Boba. "Uráží mě. Řekl, že patřím prvnímu muži, který mě políbí. Je to tvůj přítel a partner a ví, že jsem se stala tvou ženou. Ale uráží mě."

Po těch slovech obrátila koně a jela pryč.

Bob O'Hara ale ještě zůstal a upřeně se na Raye zadíval.

"Já vím, Rayi," řekl potom pomalu, "že je to potvora, opravdová kočka, svévolná, nevypočitatelná – ale hrdá. A ještě něco – je krásná! Je nádherná na pohled! Je to plnokrevná ženská a patří mně. Já jsem z ní udělal svou ženu. Už ji nikdy

neurázej! Nebudu ti to říkat po druhé."

V očích mu žhnulo.

Potom odjel i on.

Ray Starr cítil hlubokou hořkost.

"Co dokáže udělat žena z muže!" zavrtěl hlavou. Nevěřil, že ho Shirley nenávidí. Ale jeho zdánlivá lhostejnost ji provokovala. Když se úplně stáhl, cítila to jako výzvu. Jistě se ptala znovu a znovu, proč nad partnerem svého muže nemá žádnou moc.

A co teď?

"Budou mrzutosti," zamumlal Ray hořce. "Ta čarodějnice nedá pokoj. Protože jsem se jí od začátku nedvořil a ukázal jsem jí, jak chladným mě nechává, udělá všechno, aby mě dostala na kolena jinak. Chce přemoci všechny muže – buď svými půvaby, svou krásou a kouzlem, které z ní vyzařuje – nebo jiným způsobem. Je možné, že využívá poslušné muže, aby přemohla jiné. Myslím, že umí být tvrdá a vypočítavá."

*

Raye Starra a jeho muže nechali na pokoji. Na jejich pastvinu nikdo nepřijížděl. Nedošlo k nejmenším mrzutostem. Rozkazy Boba O'Hary musely být naprosto jednoznačné.

Jednou zajel Ray ke skalní bráně a projel na druhou stranu horského pásma.

Nevěděl, proč to dělá – chtěl možná jen ukázat, že i on má právo na tento průchod, že ho používá, ačkoliv leží na druhé straně creeku a tudíž mimo hranice jeho pastvin.

Mužstvo Boba O'Hary zřídilo tady u skalní brány závoru, která byla jako celní závora. Byli tu vždycky jezdcí mužstva podřízené O. Ano, nový cejch byl teď O.

Ale Raye Starra nechali klidně projet. Strážci ho jen ostře a bděle pozorovali a patrně se vyhýbali jakémukoliv rozhovoru.

Jednoho časného rána doprovázel Ray Starr z údolí Lopeze. Lopez měl s sebou dva nákladní koně – měl přivést nové zásoby.

Když přijeli ke skalní bráně, Ray zůstal stát a díval se za Lopezem. Když se Lopez ohlédl, zamával mu.

Potom se pomalu vracel zpátky, ale přistihl se přitom, že se neklidně dívá na severovýchod. Z toho směru se musí vrátit Nevada ze Saint Louis.

Ale kdy to bude?

A co se dozví o Shirley a jejich čtyřech průvodcích? Ray se bál dne, kdy se Nevada vrátí do údolí.

Jel zpátky ke creeku, který ohraničoval jeho pozemky, a o hodinu později dojel k malému jezírku, které creek vytvořil.

Bylo to nádherné místo na koupání a bylo horko. Ray uvázal koně ve stínu stromů a vytáhl z brašny u sedla mýdlo a ručník. Na tu koupel se těšil už včera, když se rozhodl, že pošle Dona Lopeze pro nové zásoby a doprovodí ho až ke skalní bráně.

Brzy se vrhl po hlavě do vody.

Náhle se uprostřed tempa zarazil a zajíkl se. Spolkl dokonce pořádnou dávku vody a rozkašlal se, šlapal vodu a pokoušel se překonat kritickou chvíli. Když se vzpamatoval, zaslechl zase ten melodický, drsný smích těsně ve své blízkosti. Teď věděl, že se nemýlil, když jej zaslechl a zajíkl se čistou vodou jezera.

Byla ve vodě jako on a plavala k němu. Přitom se pořád smála.

*

"Zbláznila ses?" vyjel na ni. "Co pohledáváš v tomhle jezeře, když se v něm koupu já?"

Zase se zasmála a plavala blíž.

"Protože jsi tak přesvědčivě říkal, že ze mne nemáš strach a že pravděpodobně nejsem vůbec tvůj typ, mohla jsem se toho odvážit, ne? Často sem chodím za osvěžující koupeli a ani mě nenapadne schovávat se v keřích a čekat, až budeš pryč. Na zemi je hodně národů, které nevidí nic špatného na tom, když se ženy a muži společně ve vodě..."

"Přestaň, k čertu, přestaň!" obořil se na ni. Ale pořád se ještě smála, doplavala k němu a začala stříkat.

"Přece jen se mě bojíš! Máš strach z každé hezké ženy, protože bys mohl ztratit hlavu. – Rayi, myslím, že máš komplexy a zábrany! Přitom vypadáš jako velký a hrdý chlap, který kráčí po světě sebevědomě a dlouhými kroky, pyšně sedí v sedle a vždycky vrhá dlouhý stín. Rayi, proč se bojíš ženy?"

"Jdi k čertu!" řekl drsně a plaval pryč.

Ke svému místu to měl dost daleko. Když doplaval ke břehu a ohlédl se, než vylezl z vody, viděl, jak Shirley na druhé straně – vzdálená asi sto padesát yardů – vychází z jezera.

Jednou se obrátila a on viděl, jak nádherně, dokonale je roslá.

Potom se ztratila v keřích.

O chvíli později ji viděl jet na koni mezi keři a stromy a zmizet. Teď měla velmi naspěch.

Styděla se? Položil si tu otázku, ale rychle zapudil slabou naději, která se v něm zrodila.

Ne, pomyslel si, odjíždí tak divoce jistě ze vzteku. Právě utrpěla porážku. Nedokázala si mě podrobit ani takto, třebaže přitom vsadila do hry všechnu svou hrdost a sebeúctu. Teď mě nenávidí – a sebe možná taky. Oh, ta toho ubohého koně zle požene.

Najednou už se mu v jezeře nelíbilo. Pospíšil si a ve chvílce byl taky oblečený. Nasedl a vydal se na cestu domů.

Byl sotva půl míle daleko, když za sebou zalechl dusot kopyt koně jednoho jezdce.

Ohlédl se přes rameno a spatřil Boba O'Haru. Bezohledně hnál koně. Dokonce ani když Ray zastavil a obrátil svého koně, takže bylo jasné, že na Boba O'Haru čeká, Bob svého koně nezpomalil.

Teprve těsně před Rayem ho krutě a bezohledně strhl Bob O'Hara byl strašlivě rozčilený. Jeho tmavý indiánský obličej byl jako vytesaný z kamene. Jen v šedých očích mu jiskřilo a na tom bylo poznat, jak O'Hara vnitřně plane.

"Slez z koně, Rayi Starre," řekl chraptivě a prudce. "Marš dolů! Chci tě zmlátit, jak tě dosud nikdo nezmlátil! Chci tě potrestat jako hloupého kluka! Slez z té herky!"

Zatímco to křičel, sám skočil ze sedla a pohybem ruky odehnal koně na stranu.

"Tak už polez, ty psí blecho!" volal naléhavě na Raye.

Ale Ray se nehýbal. Seděl klidně v sedle, ale působil ochable a unaveně, sklíčeně a zklamaně – kromě toho nedůvěřivě.

"Bobe," řekl, "nezapomínej, že mě znáš jako vlastního bratra. Nezapomínej na to! K čertu! Proč se se mnou chceš porvat?"

Bob O'Hara si odepjal opasek na zbraně, upustil jej i s těžkými zbraněmi do trávy.

"Shirley mi všechno vyprávěla," zavrčel. "Koupala se v jezeře a cítila se v bezpečí, protože věděla, že tam v tuhle dobu taky přijedu. Domluvili jsme se. Ale trochu jsem se opozdil. A tu jsi přijel ty! A nejen že jsi ji při koupání pozoroval, ještě jsi byl dotěrný. Když jsem na Shirley narazil, prchala před tebou. Ani se pořádně neoblékla. Bezhlavě utíkala před..."

Hlas mu selhal. "Slez dolů!" zavrčel. "Nebudu ti to říkat ještě jednou!"

"Lže," řekl Ray trpce. "Nestojí za nic a lže! Oženil ses s vypočítavou, prolhanou a bláznivou courou. Nesnese, když chlap okamžitě neztratí hlavu. Ty..."

"Je to moje žena!" zavrčel Bob O'Hara. "Je to paní O'Harová! Vážím si jí a miluju ji a naprosto jí věřím. Je to nejkrásnější a nejlepší žena na této zemi a nemůže za to, že všichni... No, teď toho mám dost!"

Skočil kupředu a popadl oběma rukama Raye za nohu. Podařilo se mu vyrvat ji z třmenu a potom se na ni pověsil. Byl velký, rychlý a těžký a měl sílu. Kůň se polekaně roztančil a vzpínal se, a tak se Bobovi O'Harovi podařilo strhnout bývalého přítele ze sedla.

Oba upadli, kutáleli se a bili. Mlátili se, strkali, řezali, škrtili, a to nejen rukama, pěstmi nebo lokty – ne, bojovali jako posedlí a brali si na pomoc i kolena, tvrdé hlavy a těžká těla.

Někdy už nemohli, klečeli nebo leželi proti sobě a lapali po dechu.

Ale když se jeden z nich pohnul, narovnal se, přinutil se i ten druhý a pak bojovali dál, tloukli se a působili si bolest... Jednou – když oba zase leželi chvíli tiše na zemi, lapali po dechu a pokoušeli se překonat slabost – začal Bob O'Hara lézt po zemi. Dostal se na místo, kde upustil opasek na zbraně.

Pomalým, nemotorným pohybem vytrhl revolver z pouzdra. Sotva jej ve své rozbité, opuchlé a rozbolavělé ruce udržel. Pohledem hledal Raye Starra. Viděl ho rozmazaně, neztetelně. Byl vyčerpaný. Nedostávalo se mu kyslíku. Pořád se mu zatmívalo před očima. Všechno ho bolelo. Vypadalo to, že mu Ray nalomil několik žeber. Ale věděl, že se Rayovi nemůže vést jinak.

Konečně ho spatřil, viděl ho klečet na zemi a dívat se k němu.

Namířil ústí revolveru na Raye.

Potom vypálil.

Ale nezasáhl, třebaže by jindy na tuhle vzdálenost dokázal ušlehtit hlavu kmitající se myši. Ale tentokrát nezasáhl. Jeho ruka byla příliš rozbitá, bolavá, bez citu. Trásla se mu. Spojení mezi rukou a okem a soustředění, které je při míření důležité, nefungovalo.

Nedokázal vystřelit lépe než malé dítě nebo stařec prolezlý dnou.

Zpětný náraz mu vyrazil zbraň z ruky.

Civěl na ni a vypadalo to, jako by teprve teď pochopil, že právě vystřelil – a nezasáhl.

Vyrazil ze sebe podivný zvuk a znovu uchopil zbraň. Nedůvěřivě si ji prohlížel. Když se podíval na Raye, Ray ještě pořád klečel a čekal. Vypadal skoro netečně, trpělivě a odevzdaně.

Bob O'Hara potřásl pomalu hlavou.

Potom vsunul revolver zase do pouzdra, vzal opasek na zbraně a pověsil si jej kolem krku. To ho stálo všechnu energii.

Bylo na něm vidět, s jakou námahou ten pohyb provedl.

Pak se sténavě vyškřábal na nohy a vrávorál ke svému koni. Konce jeho uzdy ležely na zemi. Jako vycvičený dobytkařský kůň setrval na místě.

O'Hara se pevně přidržel sedla a chvíli tak stál. Tiskl čelo na kůži sedla.

Ray se také zvedl. Hledal svůj revolver, který mu během boje vypadl z pouzdra. Našel jej. Když jej chtěl zvednout, ztratil rovnováhu a ještě jednou upadl na obličej. Ale Bob O'Hara si toho vůbec nevšiml. Ray se s námahou dostal na nohy a nakonec vrávorál ke svému koni.

Napřed chvíli odpočíval. Potom to zkusil znovu. Na třetí pokus se dostal do sedla, ale musel se přidržet hrušky sedla, jinak by byl na druhé straně zase spadl.

Unaveně a vyčerpaně dřepěl na svém koni a trpce se díval na Boba O'Haru.

Ten se pomalu obrátil a opřel se zády o koně. Těžkopádně ze sebe vyřázel: "Shirley je hodná! Hrdá! Zaslouží si úctu! – Věřím tomu, protože je krásná! Krásná žena je ušlechtilá, a proto je dokonalá! Každého, kdo by o ní pochyboval, zastřelím – Rayi, jestli ještě jednou uděláš v tomhle údolí něco, co se mi nebude líbit, poženu tě i s tvým malým mužstvem k čertu! – Rozumíš? Zabiju tě, nebo vás poženu ke všem čertům!"

"Přesně to Shirley chce," odpověděl Ray. "Kdo jí neleží u nohou a nezbožňuje ji, toho nenávidí a nějakým způsobem ho vyřídí. Bobe, jsi blázen! A je mi tě líto! Dostal ses do pekla už tady na zemi. – Lituju tě, protože tuhle ženskou sis nezasloužil. – Je mi tě líto, ale nemůžu ti pomoci."

Po těchto hořkých slovech Ray odjel.

I Bob O'Hara se teď vytáhl do sedla. Jel zpátky k jezeru. Tam na něho čekala Shirley.

Podivně si ho prohlížela. "Sesedni," řekla. "Umyju tě, namasíruju a ochladím ti rozbitý obličej. Viděla jsem vás bojovat. Ano, dívala jsem se. Nemohla jsem jinak. Musela jsem vidět, jestli dokážeš porazit muže jako Ray Starr. Nu, nedokázal jsi ho porazit, ale on taky nezvítězil. To už něco znamená. A proč jsi vlastně nevystřelil po druhé?"

Pomalou sesedl, pevně se držel koně a díval se na svou ženu.

"Shirley," řekl těžce, "věřím, že jsi hodná a hrdá – a že jsi tak ušlechtilá, jako jsi krásná. Tomu věřím. To jsem řekl i Rayovi. Řekl jsem mu taky, že zabiju každého, kdo by o tom pochyboval. Ale kdybych o tobě někdy musel pochybovat, Shirley, zabil bych tebe. – Bojoval bych za tebe proti celému světu, ale kdybych o tobě musel pochybovat, kdybych někdy ztratil víru..."

"Pojď," řekla rychle. "Lehni si do trávy. Jsem tvoje žena a ty jsi za mne bojoval. Umyju tě a namasíruju. Ochladím tvoje opuchliny. Nech mě, ať ti pomůžu, Bobe."

Poslechl.

*

Už třetí den po hrozném boji s Bobem O'Harou se Ray pustil zase do práce. Ale dlouho u kopání jam na sloupky koralu nevydržel. Cítil podivný neklid.

Dny uplývaly.

Ray si osedlal koně a odjel. Brzy zamířil směrem ke skalní bráně.

Kromě hlídače, kterého neznal, tu narazil na Billa Hicksona.

Oba muži se na něho podívali jen zběžně, protože měli co dělat.

Skalní branou totiž přijížděla návštěva a zastavila před závorou.

I Ray Starr užasl. Ted' věděl, kde se bral jeho neklid, který ho pudil do sedla a nutil ho vyjet. Bylo to instinktivní tušení. Tam před závorou stálo pět vozů.

Byl to staré, rozviklané vozy, opotřebované a špatné. Ani spřežení nebyla lepší.

K těm pěti žalostným vozům patřily asi dva tucty lidí, staří a mladší muži, ženy, dívky a děti. Skoro všichni byli bosí a špatně oblečení.

Byli to patrně chudí farmáři, kteří byli už dlouhá léta na cestě za dobrou zemí a zelenými pastvinami a všude, kde to zkoušeli, měli smůlu. Jednou byla špatná úroda, jindy je vyhnali nesnášenliví velcí sousedé. Ray znal smutný osud osadníků, kteří přišli plni nadějí z východu a pro něž začala zde na západě nekonečná křížová cesta.

Zastavil a prohlížel si je. Dva chlapci s voskově žlutými vlasy se mu líbili. Plavovlasá dívka, která byla asi jejich starší sestra, se na něho pátravě podívala. I ta plavá dívka se mu líbila. Měla klidné, lhostejné způsoby. Jistě hleděla každému neštěstí chladně do tváře a nestyděla se, že je bosá a má na sobě seprané šaty. Bylo jí asi dvacet let.

Slyšel, jak Billy Hickson tvrdě a nafoukaně říká: "Zmizte! Tahle země je dávno obsazená! Je to pastvina dlouhorohého dobytka. Sedláci tu nemají co dělat." Plácl rukama na pažby revolverů a cítil se ohromně u vědomí své moci.

Druhý hlídač se při slovech Billyho Hicksona usmíval a držel ruku rovněž v těsné blízkosti své zbraně. Cítili se jako páni situace. Dva pistolníci jejich ražení si to mohli snadno rozdat s takovými osadníky.

Ale jeden z osadníků, šedovlasý, hubený muž s mrožím knírem řekl s neotřesitelným klidem: "Je to obrovské údolí.

Odsud se skoro nedá přehlédnout a nikde nevidíme město. Jen tam – asi osm mil tímto směrem – se zdá, že stojí několik chat. To je možná ranč. Říkali nám v Hills Boro, že v tomhle okolí je ještě všechna půda volná. Není obsazená ještě ze španělských časů. Ani vláda nikdy nevystavovala na tohle území certifikáty nebo půdu neprodávala. O tomhle údolí se dlouho nevědělo, mysleli, že je tu půda jalová jako všude okolo. Pane, my víme zcela přesně, že je tahle půda volná a může být podle texaského práva obsazena. Nesmíte nám bránit."

Billy Hickson se zasmál. Byl to zlý smích, výhružný. Vydal rozkaz a cítil, že se vzpěčují rozkazu vyhovět.

V ruce se mu jako kouzlem objevil jeden z jeho revolverů a ve stejném zlomku vteřiny už padl i výstřel.

Kulka hvízdla mezi skupinou lidí a zasáhla levého koně u prvního vozu doprostřed čela.

Zvíře ještě dvě vteřiny stálo, pak kleslo na kolena a položilo se na bok.

Druhý kůň začal pronikavě řehat a tančit. Koně ostatních spřežení se přidali.

Pak se ale zase udělalo ticho. Zvířata byla příliš unavená a vyčerpaná, než aby se mohla dlouho plašit. Rychle se uklidnila. Jen přední kůň nervózně větřil mrtvého druhá. Jeden z mladších mužů ho vzal u hlavy a domlouval mu.

Všichni ostatní lidé leknutím strnuli.

To, co se právě stalo, bylo neuvěřitelné, bylo to tak sprosté a zlé, že by si sotva uměli představit něco horšího.

Tady v Texasu ještě věšeli zloděje koní, protože vlastnictví nebo ztráta koně mohly rozhodnout mezi životem nebo smrtí. V tomhle kraji člověku, který ztratil koně, hrozila smrt.

Kůň byl cenný, nedotknutelný. Kůň byl stejně důležitý jako plná láhev na vodu v poušti.

A tenhle pistolník chladnokrevně a podle takové zvíře zabil.

Vzápětí chladně zvolal: "Mám odprásknout ještě jednu herku? Nebo to chcete dostat sami? Říkal jsem vám, že máte zmizet! A proženu vás, na to se spolehněte. Každá minuta, kterou tady promarníte, vás bude stát koně!"

Držel v ruce ještě kouřící revolver.

Ray k němu náhle popohnal koně. Spustil přitom pohled ze strnulých a polekaných osadníků a upřel jej na Billyho Hicksona, který k němu na okamžik drze a posměšně vzhledl.

"Billy," řekl mu, "jsi si jistý, že by Bob O'Hara souhlasil s tvým jednáním? Zastřelil jsi chudým lidem koně. Potřebují ho k vozu a taky k pluhu. Billy, já si myslím, že to s tebou nevezme dobrý konec. Zabíjíš muže a koně, jako by to nic

nebylo. Myslím, že bych tě měl hnát k čertu."

Billy Hickson na něho bleskurychle namířil.

"Jen to zkuste!" řekl drze. "Třeba bych O'Harovi prokázal laskavost, kdybych vás shodil ze sedla. Myslím si totiž, že už vás nemá tak rád jako dřív."

Zasmál se a pokračoval: "Mám vám taky zastřelit herku pod zadkem?"

V očích mu jiskřilo. "Odprejskni, Starre!" řekl pak ostře, protože se velmi těšil, že udělí lekci Rayovi Starrovi a nejen malým osadníkům. Vychutnával, že má před revolverem skutečného chlapa a může mu dávat rozkazy.

Ray Starr přikývl a byl rozhodnutý, že tomu chlapíkovi přistříhne křídýlka. Obrátil koně, a ten klidný pohyb Billyho Hicksona oklamal.

Konce uzdy Raye Starra byly dlouhé. Každý dobytkářský kůň má takovou uzdu. Na koncích jsou kovové špičky, neboť jezdec používá uzdu taky jako bič, mává jí zprava i zleva koni kolem stehů a kořene ocasu.

Billy Hickson dostal teď oběma konci uzdy jako dvojitém bičem šikmo přes obličej.

Ani nevypálil z koltu připraveného ke střelbě, neboť to nebyl tvrdý muž, který umí snášet bolest. Už z toho byl patrný rozdíl mezi ním a skutečným chlapem.

Upustil revolver, vykřikl, zakryl si obličej oběma rukama a padl na kolena.

To byl konec jeho panovačnosti a ješitnosti.

Když se Ray Starr podíval na druhého strážce, měl v ruce revolver.

"Vezmi ho," řekl tomu muži. "Vezmi ho a odvez ho k O'Harovi. Ale nepojede na svém koni. Toho koně dostanou ti lidé jako náhradu za zabité zvíře. Vezmi si náhradního koně tamhle z koralu. Kupředu!"

Muž ještě váhal.

Ale Billy Hickson zaskučel: "Ano, odvez mě! Myslím, že jsem slepý! Můj nos! Moje oči! Určitě jsem oslepl! Chci k Shirley! Odvez mě k Shirley Overmi... k Shirley O'Harové! Ta se o mne postará. Chci k..."

Začal doopravdy plakat. Možná opravdu věřil tomu, že by mohl oslepnout. Popadl ho horký strach.

Hlídač se zašklebil: "Jistě, Billy, odvezu tě na hlavní ranč," řekl a obrátil se k Rayovi Starrovi: "Ale vy budete mít s O'Harou potíže! Tohle nepřijme ani od vás." Podíval se na Raye Starra.

Ten jen pokrčil rameny.

Pak se díval, jak hlídač odvádí kňučícího Billyho Hicksona. Obrátil se k osadníkům. Stáli jako zkamenělí a žasli.

Konečně řekla plavovlasá dívka, která se mu od začátku tak líbila: "Mohlo by to pro vás být zlé, pane? Vy nepatříte k těmhle lidem?"

Při posledních slovech ukázala na odcházející muže.

"Ne," odpověděl Ray. Přejel očima po celé skupině. "Kam máte namířeno?"

Šedovlasý muž, jehož ježatý knír tak připomínal tuleně nebo mrože, ukázal na údolí u jejich nohou.

"Takové údolí jsme hledali," řekl. "Naši mladí muži vystoupili už před třemi dny na hory a viděli je. Ale nenašli jsme přístup. Už tři dny táhneme podél hor, abychom našli, kudy se tam dá projít. Je tu místa dost pro nás pro všechny. Je to obrovská plocha. Odhaduju to údolí na sedm set až osm set čtverečních mil nejlepší půdy. Tady by mohlo žít mnoho farmářů a rančérů. Mohlo by tu být malé město a pila na řece a..."

Zarazil se a jeho pohled začal být nedůvěřivý.

"Vy jste dobytkář," řekl. "To je na vás vidět. Pomohl jste nám. Za to vám děkujeme. Ale i vy budete proti osadníkům. Skoro už jsem vám začal líčit obraz budoucnosti, jaký má okamžitě před očima každý osadník a farmář, když uvidí takové obrovské a úrodné údolí. Vy dobytkáři jste ale jistě zajedno, že by tu měla zůstat jen pastvina pro dlouhorohý skot. Ne?"

Ray Starr byl v pokušení dát mu rychlou a stručnou odpověď. Málem už řekl, že údolí je obsazené, že to bylo dědictví a že by to pro tyto lidi beztak nemělo smysl, aby se pokoušeli usadit se tu.

Ale nedokázal to říct.

Ne! Ještě si neuvědomoval všechny důvody, které ho přiměly k tomu zaváhání.

Ale dvě věci už pro něho byly jisté: Tihle lidé potřebují pomoc. Byli na konci a museli konečně najít pevné místo.

A on musí vytvořit protiváhu Bobovi O'Harovi.

O'Hara přivedl do údolí mexické rodiny. Najal půl tuctu jezdců a navíc měl ještě čtyři Shirleyiny muže. Na O'Harově straně údolí žilo jistě víc než čtyřicet lidí.

Ale on, Ray Starr byl sám s třemi muži. Občas byli dva z nich pryč.

Prohlížel si osadníky a připadali mu najednou ještě ubožejší a potřebnější. Oh, od těch nebude moci čekat příspěví, kdyby měl mít s Bobem O'Harou ještě horší mrzutosti.

Ale věřil, že by tihle lidé mohli v údolí vytvořit rovnováhu, protože je považoval za slušné. Jezdci Boba O'Hary takoví určitě nebyli.

Ano, bude dobré pustit do údolí řádné lidi.

A tak řekl: "Je tu dohoda mezi mnou a druhým rančem v údolí. Já jsem Ray Starr a mám tři jezdce. Druhý ranč patří Bobovi O'Harovi. Je ženatý a má u sebe pár pistolníků. Navíc sem přivedl ještě pět mexických rodin, jejichž příslušníci pro něho pracují. Jestli nemáte strach, můžete se usadit na mé třetině údolí. Já sám nebudu tak velký kus pastvin nikdy potřebovat. Označíme hranice. Při jejich stanovení nám pomůže několik creeků. To všechno můžeme uspořádat v příštích dnech. Mám ale svou podmínku."

Udělal malou pauzu a na všechny se pevně díval. Imponoval jim. Taky viděli, jak hravě a lehce si poradil se zlým a nebezpečným pistolníkem. Navíc na jeho obličejí viděli jizvy a znamení z četných bojů.

"Povězte nám svou podmínku!" odpověděl šedovlasý mluvčí.

"Potřebujete maso," řekl jim Ray. "Chápu to. Hladovíte po čerstvém mase. Taky nemám nic proti tomu, když tu a tam

zabijete býka. Ale vím, že skoro v každém dobytčářském kraji žijí chudí osadníci z dobytka rančerů. Nesmíte krást, když budete potřebovat maso. Chci mít dobré a slušné sousedy a hledám vaši pomoc, tak jako vy potřebujete mou. Rozuměli jsme si?"

Ještě váhali. Ne všichni přikývli.

Starý muž se zeptal: "Pustíte nás na svou půdu, protože doufáte v naši pomoc proti tomu velkému ranči?"

Potřásl hlavou a podíval se na ně skoro soucítěně.

"Pomoc proti pistolníkům? Ne, tu od vás neočekávám. Bylo by od vás hloupé, kdybyste se o to pokoušeli. Ne sázím prostě na to, že jste řádní lidé. Chtěl bych, aby v tomhle údolí byly dobří a poctiví v převaze. Na tom mi záleží! Pochopil jsem totiž, že si na tak velké údolí nelze trvale dělat nárok jen násilím. Nemám na to právo a nestojím o to – už ne! Sníl jsem o dobytčářské říši, o pastvině pro dlouhorohý skot, velké jako knížectví, ale byl to sen."

Popohnal svého koně k závoře a zvedl ji, aniž by slezl ze sedla. Cesta byla volná.

"Máte zájem?" zeptal se.

"Máme!" To řekl šedovlasý muž a ostatní lidé odhodlaně přikývli. Ray pozoroval plavovlasou dívku. Dívala se na něho dlouho, klidně a pozorně, pohledem, který vážně pátral a zkoumal. Potom šla s oběma chlapci k třetímu vozu, vylezla na kozlík a vzala opatř.

Projela kolem něho a znovu se na něho pozorně podívala klidným, otevřeným a pátravým pohledem.

Oba světlovlasí chlapci seděli u ní na kozlíku a upřeně se na něho dívali. Připadal jim jako velký chlapík. Nedal se jen tak vláčet a byl takový, jací vždycky chtěli být synové chudých osadníků: Muž, jehož je třeba dbát.

Skoro každý osadnický kluk se chtěl stát takovým mužem.

Ray Starr to věděl. I u něho to tak kdysi bylo.

Vyjel před pět vozů a převzal vedení. Nevzali si koně Billyho Hicksona, jen vypřáhli mrtvé zvíře a přivedli zezadu jednoho z vlastních rezervních koní.

Měli s sebou i několik dojníc. Hnaly je velké děti.

Byla to ubohá karavana, kterou tu Ray Starr vedl po pastvině. Jeli podél creeku. Nastalo poledne a potom pozdní odpoledne. Urazili víc než dvanáct mil. Tažná zvířata už skoro nemohla. Když dojeli k řece, do níž creek ústil, obrátili se na břehu na jih a přešli k velkému oblouku.

Tady Ray Starr zastavil. Udělal paží pohyb, jímž zahrnul tuto nížinu u řeky.

"Tohle je farmářská půda," řekl lidem. "Na pastvinu pro dobytek je příliš dobrá. Tady byste tedy měli začít a zůstat za tímhle velkým říčním záhybem. Můj dobytek odežeňte. Abyste před ním chránili svá pole, budete muset postavit plot. Zabijte si tu a tam býka, dokud nebudete moci sami vyrobit dost potravin a masa. – To je všechno. Jinak vám nemůžu pomoci, sám ještě nejsem hotov. Doufám, že budeme vycházet dobře. Hodně štěstí."

Chtěl odjet, ale všichni ho obklopili. Šedovlasý muž, který byl jejich vůdcem a mluvčím, předstoupil a zvedl ruku.

"Budeme dobří sousedé," řekl a znělo to jako slavnostní slib. "Já jsem Ben Bridger," představil se. Potom řekl jména ostatních lidí.

Když představoval plavovlasou dívku, řekl: "To je moje neteř Anne Bridgerová se svými bratry Jeffem a Burtem. Loni ztratili rodiče, když jsme tábořili v Arkansasu a vypukl tyfus. Jeff a Burt však budou brzy muži. Je jim dvanáct a třináct let. Brzy budou moc své sestře odebrat všechny mužské práce."

Ray Starr slyšel všechna ostatní jména jen podvědomě. Pořád znovu myslel na to, že se ta plavovlasá dívka jmenuje Anne Bridgerová a je sama s oběma bratry. Že má strýce, to mnoho neznamenal. Ten strýc – jak Ray Starr viděl – měl sám dost velkou rodinu, o kterou se musel starat a potřeboval k tomu všechny síly. Jeho nejmladším dětem jistě nebylo ani šest let.

Ještě jednou se podíval do očí Anne Bridgerové.

Má světlé vlasy a hnědé oči, pomyslel si. A musí být jistě velice odvážná a vnitřně silná. Řekl bych, že na ni budu dnem i nocí muset myslet. Sáh po klobouku, obrátil koně a odjel.

O míli dál potkal Boba O'Hara. Bob nebyl sám. Měl s sebou Faye Maddena, Virga Hammera a několik dalších jezdců, které Ray neznal jménem. Billy Hickson, kterého dnes udeřil konci uzdy do obličeje, a Číňan Yellow Charly s nimi nebyli.

Ray Starr jim vjel do cesty, a když zastavili, řekl chladně a tvrdě: "Bobe, jsi tu na mé pastvině! Klid se i se svými muži k čertu!"

Bylo to vyzývavé, ale musel to říci. Nemohl jinak. Teď a na místě musel jasně vytyčit hranice, musel jednoznačně vysvětlit, že tady až do posledních důsledků zastupuje svá práva.

Bob O'Hara ho znal, znal ho jako bratra. O'Hara věděl přesně a naprosto jistě, že Ray Starr v takové situaci nikdy neblufuje.

Ray Starr byl sám. Stál na koni proti víc než půltuctu jezdců.

Přesto by bojoval.

Bob O'Hara to věděl. V takové situaci, v podstatě zahnaný do úzkých, zapomene Ray Starr na cit pro bezpečí vlastního života. Ovládá ho už jen tvrdá a nesmířitelná vůle prosadit se.

Bob O'Hara znal svého bývalého přítele dost dobře.

Fay Madden, který tiše zaklel a chtěl sáhnout po zbrani – naprosto bez varování, jak to udělal i Billy Hickson – dostal od Boba zasyknutý povel a poslechl.

Pak řekl Bob O'Hara stísněně: "Rayi, měli jsme soukromý spor, že? Ale musíme soukromé sváry oddělit od ostatních věcí. Pustil jsi do údolí hrst osadníků. To nejde. Víš sám, jak je to s těmihle sedláky. Bude jich pořád víc. Člověk se jich zbaví, jen když je rozšlape. Ray, rozdělili jsme se s tebou o tohle údolí, ale to ti ještě nedává právo..." "Mohu si na svou půdu přivést, koho chci," přerušil ho Ray. "Taky jsem k tobě nepřišel, když sis na svou půdu přivedl smečku pistolníků

a pět mexických rodin. Jen se svým způsobem starám o rovnováhu. Pustil jsem na svou pastvinu dobré a řádné lidi. Pokouším se tímhle způsobem udržet rovnováhu a je mi jedno, jestli se ti to líbí, nebo ne. A teď s tou svou bandou zmiz!"

Poslední slova přišla ostře.

Náhle se pružným pohybem vyhoupl ze sedla a stál napůl schovaný za svým koněm.

Fay Madden podruhé zaklel. Byl to nebezpečný pistolník a už nebyl tak bledý. Život v přírodě ho změnil. Už se taky neoblékal jako profesionální hráč.

Ale Bob O'Hara mu zase zabránil vytasit a nedopustil, aby podlehl vzteku, který by strhl ostatní jezdce.

Bob O'Hara měl ještě v obličeji stopy Rayových pěstí, stejně jako měl Ray modřiny od něho. Ukázal na Raye ukazováčkem a řekl skřípavě: "Rayi, mohl bys jednoho nebo dva z nás zabít, ale sám bys taky skončil. Chceš riskovat život kvůli několika osadníkům?"

"Ano," řekl Ray tvrdě. "Opravdu to budu riskovat. Kdybych k tomu nebyl připravený, radši bych odjel a přenechal ti všechno už teď. Ale jsem na své pastvině. Ty ne! Teď ti to říkám potřetí a naposledy!"

Bob O'Hara těžce polykal a váhal. Oh, ani on neznal strach. Ale věděl, že by byli mrtví. Ještě na to nebyl připravený. A zároveň si uvědomil, že by u svých lidí velice ztratil na vážnosti, kdyby teď se svou přesilou uhnul před jediným mužem. Jeho lidé neznali Raye Starra jako on. Možná si pořád ještě mysleli, že Ray Starr jen blufuje a vzdal by se, jakmile by to začalo být opravdu drsné.

Byly to vteřiny plné napětí.

Všechno stálo na ostří nože a Bob O'Hara bojoval sám se sebou. Najednou se nechtěl a nemohl vzdát.

Náhle se odhodlal k divokému, vášnivému výbuchu, k výbuchu násilí.

*

Ray Starr stál napůl za svým koněm, který možná zachytí několik kulek určených jemu, a cítil hořkou lítost.

Skončí teď a tady jeho život?

Neměl by se radši vzdát? Vyplatí se vůbec nasazovat život kvůli takové prestižní záležitosti?

Ale okamžik posledního váhání rychle pomínl.

Zůstala mu jen jeho vůle se prosadit. Ta vůle byla typická pro něho i pro všechny pravé muže jeho doby. Právě pro to, že byli odhodlaní prosadit se na pravém místě, osidlovali víc a víc Divoký západ.

"Tak začněte, jestli chcete!" V hlase mu jasně zaznělo odhodlání.

Ale tu se mu dostalo pomoci – nečekaně a v pravou chvíli, v nejposlednějším okamžiku!

Nalevo za Bobem O'Harou a jeho smečkou se ozval ostrý a zároveň sebevědomý hlas.

"Nemyslete si, že je Ray Starr sám!" Zaznělo to nahlas a srozumitelně. "Já jsem tu taky a mám pušku připravenou ke střelbě. Můžete to dostat, jestli vás to pokouší!"

Ray Starr ten hlas okamžitě poznal.

Byl to Jack Carrigan, jediný z jeho tří jezdců, který zůstal v údolí. Jack Carrigan musel výjev z dálky pozorovat. Pak zřejmě sjel hlubokým korytem creeku a tady vylezl. Teď se ukrýval v křoví.

Dobrý Jack, pomyslel si Ray Starr a pocítil nekonečnou úlevu. Věděl, že Bob O'Hara sáhne po tom záchranném stéble.

Teď může uhnout, aniž by si před svým mužstvem zadal. Se střelcem, který by střílel z bezpečného úkrytu jím v zádech, ztratili jeho lidé nervy.

Náhle bylo všechno jinak.

Bob už také řekl: "No dobrá, Rayi! Ale dávám ti své slovo, že každému osadníkovi, který se ukáže na mé straně, nechám ušetřit kulku. Dneska jsi vyhrál, příteli! Ale nezpochyň příliš!"

Obrátil koně a odjížděl.

Jeho lidé ho následovali.

Jen Fay Madden se trochu opozdil.

"Zmizte radši z údolí, Rayi Starre," řekl bývalý hráč, který se teď zřejmě cítil jako pistolník. "Nemůže to dopadnout dobře, jestli zůstanete v údolí a budete si sem vodit sedláky jako posilu."

Potom i on následoval ostatní jezdce.

Ray se za nimi díval a ještě jednou přemýšlel o slovech Faye Maddena.

Před očima se mu objevil obraz Shirley O'Harové. Viděl ji před sebou a zase pocítil chmurné tušení. Nepříjemnosti na sebe nenechají dlouho čekat.

Přijel Jack Carrigan.

"Bylo to tak správně?"

"Dokonale, Jacku. Objevil ses ve hře jako eso z rukávu. Kdybys byl hezká holka, dal bych ti puslu."

Usmáli se na sebe.

*

Jednoho večera se konečně vrátil z Hills Boro Don Lopez a měl nákladní koně těžce a plně naložené.

"Nesu spoustu novinek," řekl Don Lopez ještě ze sedla. "Budeme mít v údolí obchod. Hlavní obchod v Hills Boro tu zřídí filiálku. Na cestě je nákladní karavana a už se domluvili i s Bobem O'Harou. Je to jeho přání, aby byl obchod zřízen v údolí hned za skalní branou u creeku. Už tedy nebudeme muset podnikat desetidenní výpravy, abychom mohli nakoupit. Bob O'Hara má patrně v plánu spoustu věcí. Když chce mít v Big Valley obchod, k němuž bude určitě patřit i

saloon a hostinec, chce asi přivést na svou pastvinu víc lidí – ještě víc rodin. Bude bossem pěti set lidí. Co bude pak?" To byla pro Raye Starra skutečně velká novina. To musel napřed rozvážit. Ale ať se na tu věc díval ze všech možných stran, vycházel mu pořád stejný výsledek: Zvětšení! Ranč O'Hara chce být větší. Bob O'Hara si chce přivést lidi. Aby je mohl zásobovat, bude potřebovat víc než jen malý obchod. Bude muset založit skutečnou osadu, z níž může vyrůst město.

Až tu bude město, bude úspěšně pokračovat další rozvoj. K městu patří správa, zástupce zákona. Ale když to bude město Boba O'Hary, obsadí všechna důležitá místa a pozice lidé Boba O'Hary. Jeho moc pak bude obrovská. Tímto způsobem může rozhodující měrou určovat rozvoj kraje a všechny ostatní věci. Bude důležitý a jeho vůle bude zákonem na velkém území.

Ano, obchodem to začne.

Ray Starr si to rychle uvědomil.

Ptal se, proč Bob O'Hara tak náhle změnil své úmysly?

Stojí za tím Shirley?

Ray to předpokládal. Chtěli si vybudovat říši, v níž by byl nejen nesčetný dobytek, ale i hodně lidí. Dobytek a lidé jako poddaní, to znamená velkou moc.

Když se Ray v myšlenkách dostal až sem, pomohl oběma svým mužům vyložit náklad a postarat se o koně. Později společně seděli u jídla. Večeře byla bohatší než jindy, protože Don Lopez s sebou přivezl i pár dobrých věcí. Vyprávěl o Hills Boro, o novotách ve světě a přivezl sebou i několikery noviny, které byly ovšem staré už několik týdnů, některé dokonce měsíců.

Ray v nich po večeři četl.

Mezi mnoha různými zprávami našel posléze i tuto:

Výběrčí daní potupně propuštěn u vládních služeb kvůli špinavým pletichám.

Jak jsme se dozvěděli, byl jeden z výběrčích daní okupační moci propuštěn ze služby. Jedná se o Jamese Drummonda, kterému údajně před několika týdny maskovaní bandité odebrali výtěžek daní z jeho obvodu.

Vládní pověřenci zkontrolovali zvláště důkladně obvod Jamese Drummonda a přitom narazili na podivné věci, které měly za následek jeho okamžité propuštění z úřadu.

Lze doufat, že nadřízené úřady budou nyní ve větší míře dbát na to, aby vítězná Unie obnovila důvěru a pocit právní jistoty pomocí řádných a neúplatných úředníků.

Jak jsme se dozvěděli, James Drummond s několika svými důvěrníky uprchl, aby se vyhnul zodpovědnosti. Z kdysi tak samolibého a neúprosného výběrčího daní se stal tedy lotr na útěku.

Ray Starr si to přečetl několikrát. I v několika jiných novinách, které byly už velmi staré, našel podobné zprávy o Jamesi Drummondovi.

Ray Starr cítil mrzutou spokojenost. Ten darebák to tedy slízl, a protože mu tenkrát sebrali peníze z daní, aby je vrátili poškozeným, vyvolali vyšetřování, kterému padl za oběť.

Ale co dělá muž jako James Drummond teď?

Ray Starr si tu otázku položil s podivným neklidem, který si nedovedl vysvětlit. Oh, vzpomínal si ještě dobře na Jamese Drummonda, na velkého, těžkého muže, který byl tvrdý, nesmířitelný a neohrožený a obklopil se několika pistolníky, kteří nosili hvězdu pomocného šerifa.

Jestlipak jsou ještě pořád u něho?

Ray Starr seděl u stolu a přemýšlel o Jamesi Drummondovi ještě dlouho po tom, co Jack Carrigan a Don Lopez začali spokojeně pochruvat.

*

Znovu uplynulo hodně dní.

Nevada se nevracel, třebaže byl pryč už tři měsíce.

Ray Starr s oběma pomocníky tvrdě pracoval. Neopouštěl svou třetinu údolí, vyhýbal se i skalní bráně. Ale občas zajel k osadníkům a navštívil Anne Bridgerovou a její bratry. Sedával u Anne na verandě, díval se na ni, jak hbitými prsty šije. Tu a tam jí pomohl a několikrát šel s oběma chlapci na ryby k řece.

Byly to vždycky krásné hodiny a domníval se, že mu Anne víc a víc důvěřuje, že ho má ráda a chtěla by o něm všechno vědět.

Občas spolu ještě seděli, když už oba chlapci dávno spali.

Jednoho krásného, teplého večera, když ho doprovázela k jeho koni, sáhl po ní a políbil ji.

Opětovala jeho polibek. Ale když ji pustil, řekla vážně: "Ne tak rychle, Rayi – jen ne tak rychle! Dej nám čas!"

"Žádný strach," řekl. "Nenaléhám na tebe. Chtěl jsem jen poznat, jestli mě máš ráda. Opětovala jsi můj polibek. Ted' jsem si jist, že má smysl čekat."

"Přeju si to," odpověděla vážně. "Nechtěla bych jednat překotně."

"Rozumím," řekl. "Ale nemůžu ti moc nabídnout."

"Víc, než jsem až dosud měla," odpověděla prostě. "Rayi, mám za sebou zklamání. Potřebuju čas. Odpusť mi, jestli jsem tě urazila."

"Opětovala jsi můj polibek," řekl. "To je začátek. A teď už do toho nemůže nic přijít. Z tvých bratrů udělám prvotřídní dobytkaře a chovatele koní."

Nasedl a odjížděl, velký a hubený.

Anne Bridgerová se za ním dívala.

Potom vzhledla ke hvězdám. "Otče na nebesích," modlila se. "Miluju Raye. Ale obávám se ještě jednou důvěřovat muži. Není moje láska dost velká a silná? Proč mám tak velký strach? Co je špatně? Je to proto, že nosí revolver tak nízko a pravděpodobně je pistolník? Co mám dělat? Otče na nebesích, dej mi znamení!"

*

Uplynuly další dva týdny.

Když Ray jednoho dne sedlal svého koně, viděl přijíždět jezdce.

Byl to Bob O'Hara.

Jack Carrigan a Don Lopez, kteří rozdělávali naproti v ohradě cejchovací oheň, se narovnali, nepřišli však, protože Bob O'Hara přijel sám.

Chtěl tedy se svým bývalým přítelem a partnerem mluvit o samotě.

Ray Starr hleděl Bobovi O'Harovi chladně vstříc. Když před ním O'Hara zastavil koně, čekal beze slova na to, že vysvětlí svůj příjezd. A nemusel čekat dlouho, protože O'Hara řekl suše: "Přišel na to, kdo jsme a našel nás. Přijel do údolí se svými čtyřmi pistolníky, kteří kdysi nosili hvězdu. A důkladně se na nás majitele obchodu vyptal. Rayi, musíme tam, abychom ho vyřídili."

Ray Starr okamžitě věděl, o kom to Bob O'Hara mluví.

Mohl myslet jen Jamese Drummonda.

A řekl: "Ty a já? Ale ty máš přece tak spolehlivé mužstvo pistolníků. Kromě toho máš čtyři Shirleyiny vlky. Proč přijíždíš za mnou? Staré časy, kdy jsem spolu jezdili a bojovali, jsou dávno pryč. Ty jsi velký muž a chceš být ještě větší. Chceš založit město, aby ses tak stal bossem celého kraje. Bobe, dívím se ti."

Sotva ta posměšná a sarkastická slova vyslovil, už ho mrzela, protože nahlédl, že má Bob O'Hara pravdu.

Týkalo se to jen jich dvou, jinak nikoho. Minulost je dohonila. Vydali by se více méně do rukou svých pomocníků, kdyby žádali jejich pomoc. Lidé by chtěli vysvětlení. James Drummond už možná něco naznačil, jestli byl v obchodě u skalní brány.

"Četl jsi v novinách, že ho hnali k čertu a že je dokonce na útěku, aby se nemusel zodpovídat z korupce a zneužívání úřadu?" zeptal se Boba.

Bob přikývl.

"Čeká na nás," řekl. "Poslal ke mně posla. Chce od nás zpátky těch padesát sedm tisíc dolarů. Musíme tam zajet a srovnat ho horkým olovem. Osedláš si konečně koně a pojeděš?"

"Jistě," odpověděl Ray Starr. Náhle byl rád, že si s Anne Bridgerovou ještě nedali slovo. Kdo ví, jestli bude za pár hodin ještě naživu.

Zavolal na Jacka Carrigana a Dona Lopeze, že pojedou ke skalní bráně, aby pokračovali sami.

Potom následoval netrpělivého Boba O'Hara. Když pohnal svého koně vedle něho, obrátil se O'Hara na stranu a řekl:

"Jedno si musíme ujasnit, Rayi! James Drummond byl podvodník a zkorumpovaný úředník. Právo – alespoň morální právo – bylo na naší straně. A teď stojí James Drummond mimo zákon. Je na útěku a přišel jako bandita. Bude nás chtít vydírat. Je jen jedna jediná možnost – tahle!" Přitom poplácal revolver na boku.

Ray neříkal nic, ale bylo mu jasné, že Bob a on musí ještě jednou bojovat společně. Znovu se stali druhy, neboť je dohonila minulost.

Urazili těch osm mil rychle, a když se blížili k obchodu, Ray Starr velice užasl nad tím, co lidé z Hills Boro za pár týdnů dokázali.

Kromě chaty a koralu, které byly u závory už předtím, stála blízko creeku dost velká budova s několika kůlnami a přístřešky, další koraly a jiné věci, které jsou potřebné pro vznikající osadu.

Do údolí měla vést cesta, a přestože byla zatím vyznačena jen vyjetými kolejiemi a otisky kopyt, vpravo i vlevo od ní byly už vyměřené pozemky.

Před verandou ústředního domu stálo několik osedlaných koní.

Bylo jich pět.

Muži popocházeli ve stínu střechy nad verandou, v rukou sklenice, a kouřili. Třebaže přijeli už včera a strávili tady noc, postarali se o to, aby jejich osedlaní koně byli od východu slunce připraveni na cestu.

Když se Bob O'Hara a Ray Starr pomalu blížili, vjel do mužů na verandě život.

Ve dveřích obchodu se objevil muž v košili a s pytlím od cukru uvázaným na břiše místo zástěry. Byl to patrně majitel obchodu. U kůlen a stodol se ukázal jiný muž, který tam pilně pracoval, protože spousta věcí ještě dávno nebyla hotová.

Těch pět mužů ale přicházelo z verandy vstříc jezdci. Očividně nechtěli mít posluchače. Majitel obchodu a jeho pomocník neměli rozhovor slyšet.

To pochopili i Bob O'Hara a Ray Starr, a tak zastavili dost daleko od budov. Sesedli a zahnali koně, kde najdou vodu a trávu.

"Když chtějí boj," zabručel Bob O'Hara, "budou ho mít. Jsi připravený, Rayi?"

"Ano."

"Je to jako za starých časů?"

"Přesně tak," zamumlal Ray a cítil hlubokou hořkost. Věděl s neklamnou jistotou, že hned bude následovat boj.

Nemohli a nechtěli se vzdát.

Z peněz, které vzali Jamesi Drummondovi, si nechali jen nepatrnou část.

Ale Drummond přijel, aby dostal všechno zpátky a pomstil se.

Když před nimi Drummond stanul, houpal se na podrážkách a zahákl si palce za opasek. Viděli, že ztratil přebytnou váhu, zhubl, a tak byl taky houževnatější, tvrdší, rychlejší a nebezpečnější.

Býval to dobře živený a pohodlný vlk, který mohl získávat snadnou kořist.

Teď to byl hladový vlk, jehož lov byl namáhavý. Oh, teď byl mnohem nebezpečnější!

Jeho čtyři muži se změnili stejným způsobem. Byli nebezpečná smečka.

"Pojďme k věci," řekl James Drummond. "Přišel jsem vám na stopu. Našel jsem vašeho důvěrníka v River Bend. Byl to Bill Sander. Unesli jsme ho a přiměli jsme ho promluvit. Už neměl moc peněz, které jste mu zanechali ve věrných rukou a které posílal různým adresátům. Skoro všechno je pryč – nenáhradně ztraceno! Ale dozvěděli jsme se aspoň, kdo nás tak obelstil. Potřebovali jsme hodně času a sledovali jsme mnohou falešnou stopu – až jsme konečně v Hills Boro našli tu pravou. Nu, teď jsme přišli, abychom..."

"Ušetřete si další řeč," přerušil ho Bob O'Hara. "Nedostanete tu nic – kromě horkého olova. Zatím jsme se dozvěděli, že vás hledá zákon. A co jste se vy dozvěděli o nás, to byste museli teprve dokázat. Co je s Billem Sanderem v River Bend? Co jste mu udělali, že vám všechno řekl? Je to tvrdý muž, který by..."

"Byl to tvrdý muž," ušklíbl se James Drummond a zvedl ukazovák.

"Jsme tu od včerejška a slyšeli jsme, že ovládáte tohle mocné údolí. No dobrá, to by bylo správné místo i pro nás.

Mohli bychom utvořit zájmové společenství. Brzy bychom byli samostatný okres a měli bychom v ruce úřady. Byli bychom jistí před zákonem, protože bychom byli sami zákon – vy a my."

"Ne," řekl Bob O'Hara stručně.

A pak to začalo.

Všechny ty proslovy byly jen záminkou.

Muži Jamese Drummonda vytasili, když James Drummond mlaskl jazykem. To znamení si domluvili.

Neznali strach, ale pravděpodobně se cítili příliš v převaze.

Rychle a hladce vytasili své revolvery.

*

Během zhruba pěti vteřin bylo vypáleno sedmáct výstřelů.

Pak bylo po boji, který vypukl jako výbuch.

James Drummond klečel na zemi a pokoušel se z posledních sil ještě jednou zvednout revolver.

Nedokázal to. S dalším výdechem zemřel.

Jeden z jeho mužů ještě stál, ale byl beze zbraně, vrávoral jako opilý a držel si levou rukou rozstřílené pravé rameno.

Náhle se nemotorně obrátil a vzdálil se ke koním uvázaným u saloonu. Byl to neobyčejně tvrdý chlapík. Na druhý pokus se dostal do sedla.

Odjížděl směrem ke skalní bráně.

Majitel obchodu a jeho pomocník se za ním dívali a nechali ho odjet.

Ostatní tři muži Jamese Drummonda leželi rovněž na zemi. Všichni byli zasaženi, třebaže jich bylo pět proti dvěma.

Bob O'Hara a Ray Starr se na sebe podívali. Bob O'Hara se křečovitě usmál. Jistě byl vážně zasažený. Krvácel pod šaty na dvou místech.

"To by bylo," řekl. "Ještě jednou jsme společně bojovali, protože nás dohonila minulost. Jen si nepřej, příteli Rayi, abychom jednou museli takhle stát proti sobě..."

Chraptivě a stísněně se odmlčel, odvrátil se a zahvízdal na svého koně. Povedlo se mu to pořádně teprve podruhé. Zvíře přišlo.

Ray Starr se na něho díval. O'Hara se dostal do sedla sice na první pokus, ale skoro spadl na druhé straně zase dolů.

Dalo mu dost práce, aby se udržel nahoře. Ale pak se narovnal.

Hrdě odjížděl.

Ray tam zůstal sám. Měl strach udělat krok. Jedna kulka mu vlezla hluboko ve stehně, druhá mu vyrvala těsně nad opaskem hlubokou brádu šikmo přes bok jako rána šavlí.

Z ran mu tekla krev.

Přiběhli k němu majitel obchodu a jeho pomocník.

"Potřebujete pomoc?" zeptal se majitel obchodu, ještě poměrně mladý muž, který však vypadal spolehlivě a odhodlaně.

Než mohl Ray odpovědět, zatmělo se mu před očima.

Začal vrávorat. Zachytili ho v poslední chvíli.

*

O dva dny později se to dověděl přesně.

James Drummond byl mrtvý, dva z jeho lidí taky.

Třetí ležel těžce zraněný stejně jako Ray Starr ve stodole obchodu, jen na druhé straně. Lůžka byla pohodlná a bylo tam i dost teplo.

Čtvrtý Drummondův muž s ranou v rameni odjel.

Majitel obchodu vyndal Rayovi Starrovi kulku ze stehna a šikovně a zkušeně jeho i druhého raněného ošetřoval. Byl nejstarším synem majitele obchodu v Hills Boro a jmenoval se Nat Wayne. O Bobovi O'Harovi Rayovi pověděl, že ho

už po jedné míli našli jeho jezdci a odvezli ho k jeho ženě na ranč.

To všechno se Ray dozvěděl o dva dny později, když byl zase při vědomí a jedl první jídlo.

"To byl ale boj," řekl mu majitel obchodu. "Nikdy bych byl takový boj nepovažoval za možný. Jeden z vašich jezdců už tady byl, ale nemohl vám pomoci."

Majitel obchodu vzal prázdný šálek, ve kterém přinesl Rayovi slepičí polévku, a zaváhal.

"Byl to James Drummond, bývalý výběrčí daní, kterého hnali k čertu a potom, když objevili jeho poklesky, začali ho hledat. Byl na útěku. Včera jsem dostal noviny z Hills Boro. Vypsali dokonce odměnu na jeho dopadení. Dva tisíce dolarů!"

"Já je nechci," zamumlal Ray Starr. Podíval se na druhou stranu, kde ležel raněný.

"Jak mu je?"

Nat Wayne pokrčil mohutnými rameny. "Špatně. Včera chtěl odtud utéct. Přitom mu začaly rány zase krváčet. Jetli umře, bude to jen jeho vina. Měl klidně ležet a čekat. Ale chtěl rychle pryč, protože i na muže Jamese Drummonda byla vypsaná odměna. Proč sem přijeli?"

"Zapomeňme, že se tu vůbec objevili," odpověděl Ray. "Drummond a čtyři jeho bývalí pomocní šerifové byli ve skutečnosti tlupa banditů."

Majitel obchodu se na něho podíval chytrýma očima.

"Jsem taky Texasan," řekl. "Už jsem pochopil, proč jste vy a Bob O'Hara přijeli sami. Většina O'Harových lidí se mi moc nelíbí, a přichází jich pořád víc. Je to, jako by zaměstnával malou soukromou armádu. Ale proč? Říká se, že on a vy jste byli kdysi přátelé, ale teď se prý nenávidíte. Chce vás jednoho dne vyhnat z Big Valley?"

"Už mu nerozumím," odpověděl Ray unaveně. "Změnil se, Jeho rozhodnutí už nezávisí na jeho vůli."

"Aha, žena!" řekl Nat Wayne a odešel.

Pak uplynuly hodiny. Ray Starr spal, probouzel se a často byl v polospánku. Rány ho bolely, píchalo v nich a cítil se slabý a nemocný.

Ale myslet mohl.

Večer přijel Jack Carrigan a radost mu zářila z bystrých očí, když viděl, že se Ray Starr cítí lépe, že už nemá horečku a pravděpodobně je na cestě k uzdravení.

"U nás není nic nového," řekl. "Obejdeme se i bez tebe, bossi. Nedělej si starosti."

"Dělám si starosti o Nevadu," odpověděl Ray. "Proč se Nevada nevrací? Na to pořád myslím."

Jack Carrigan frkl, přetřel si rukou obličej a pokrčil hubenými rameny.

"Tenhle Nevada," řekl, "je důkladný chlapík. Poznali jsme ho už před léty. Všichni jsme tehdy patřili ke skupině partyzánů. Nikdo neví, jak se ve skutečnosti jmenuje. Říká si Nevada a tvrdí, že své pravé jméno zapomněl."

*

Druhý den dopoledne dostal Ray zvláštní návštěvu.

Přijela Shirley O'Harová a vjela až do stodoly, pružně sesedla a nechala si v ruce bičik.

Zastavila se těsně před jeho lůžkem a lehce a hravě ho udeřila bičikem do prsou.

"Co chceš?" řekl skoro hrubě.

"Proč pro tebe nic neznamenám?" zeptala se přímo. "Všichni muži jsou vždycky na mé straně, chrání mě, čtou mi přání z očí. Kamkoliv přijdu..."

"Nedá ti to klid, že jsem ti nepropadl jako tajemným kouzlem tak jako Bob O'Hara? Třeba bys mi napřed musela dát něco do kávy."

V jeho posledních slovech byla hořká ironie.

Tentokrát mu zasadila jezdeckým bičikem dost ostrou ránu.

Usmál se a jeho zarostlý obličej s propadlými tvářemi vypadal hoře a mrzutě. Bylo to úsměv bez přátelství a vřelosti.

"Podrobit se, co? Mám se podrobit krásné ženě, která chce být královnou Big Valley. Mám se jí kořit, mám ji uznávat, přátelsky jí pomáhat, když to potřebuje, mám podporovat jejího muže zbraní – tak jako před třemi dny?"

"Přesně tak," řekla. Stála před ním vzpřímená a lehce se houpala v bocích. Zelenou košilovou halenku měla rozepnutou hlouběji, než bylo vhodné.

"Děláš něco špatně," řekl. "Na můj vkus ukazuješ své půvaby příliš otevřeně. Vzala jsi mi přátelství Boba O'Hary, úplně jsi ho změnila, takže už ho nepoznávám. Shirley, na mne tvoje moc neplatí."

Lehce přikývla, shlédla k němu dolů a náhle ho dvakrát udeřila bičikem.

Pak beze slova přešla ke svému koni, nasedla a vyjela ze stodoly.

Ray cítil bolest, ale nepohnul se.

Je šilená, pomyslel si. Je jako revolverový hrdina. I ten si musí svým revolverem neustále dokazovat, jaký je velkolepý chlapík. A tak je to i s ní.

*

Krátce po obědě přijel vůz. Spřežení řídila Anne Bridgerová a byl to také její vůz. Jack Carrigan byl s ní. Uvázal svého koně vzadu za vozem. Teď se zabýval spřežením a Anne vešla do stodoly. Posadila se vedle Raye a podívala se na něho.

"Dozvěděla jsem se to teprve včera," řekla. "Časně ráno jsme vyrazili. Slyšela jsem o té přestřelce. Byli jste dva proti pěti. Rayi, jsi pistolník?" zeptala se vážně.

"Na to se nedá snadno odpovědět," odpověděl, "ale musím ti vyprávět, jak došlo k tomu boji. Chceš to slyšet?" Klidně přikývla. "Ano, musím to slyšet, protože jsem si uvědomila, že tě miluju, Rayi Starre, a že je mi jedno, co jsi za muže. Když jsem slyšela, že ležíš těžce zraněný ve stodole u nového obchodu, uvědomila jsem si, co bych ztratila, kdybys už nežil."

Teď to od ní slyšel jednoduše a prostě.

Potom začal vyprávět. Když skončil, naklonila se k němu a políbila ho.

Zavolala Jacka Carrigana a Nata Waynea. Zvedli Raye a položili ho na měkké seno ve voze.

Anne vzala opratě a vyjeli.

Jack Carrigan jel za nimi. Když přijeli na rozcestí, kde se větvila cesta do osady a na Starrův ranč, zamířila Anne do osady.

"Děvče, kam mě to vezeš?" zeptal se Ray.

Obrátila se na kozlíku. "Náš dům je už tak dalece hotový, že tě v něm můžeme uložit. Tví jezdcí by se o tebe nemohli tak starat jako já. Dokud budeš muset ležet v posteli, zůstaneš u mne a mých bratrů."

"Už jsem pod pantoflem," řekl slabě.

*

Žil si tři dny jako hrabě – alespoň to tvrdil. Anne a její bratři pro něho dělali všechno a oba kluci ho uctívali jako nebojácného a nepřemožitelného bojovníka.

Řekl jim, co si myslí o revolverových bojovnících, a vysvětlil jim, že každý farmář a osadník, který něco buduje, je tisíckrát důležitější než všichni pistolníci.

Ale nechtěli tomu rozumět. Pro ně byl revolverový bojovník hrdina.

Chápali však rozdíl mezi revolverovými bojovníky a bezohlednými pistolníky.

"Ray, ty budeš vždycky bojovat za spravedlivou věc a zastávat se slabých a malých," řekl Jeff přesvědčeně.

A proto musí být muži jako ty," řekl Burt.

"Víte co, koukejte, ať jste pryč," řekl. "Kde je vaše sestra?"

"U sousedů! A my jdeme k řece."

Osaměl.

Zase se zkusil posadit. Rána na boku se teď zavřela natolik, že bude brzy moci pořádně sedět.

Asi za hodinu uslyšel dusot kopyt.

Sáhl pod polštář, aby měl připravený revolver.

Pohled upřel na dveře.

Muž, který vstoupil, byl ještě zaprášený po dlouhé a drsné jízdě. Byl hubenější a měl propadlejší tváře než předtím.

Byl to Nevada.

Ano, Nevada se vrátil.

Pokynul Rayovi a řekl: "Přijel jsem do Big Valley před dvěma hodinami a hned jsem narazil na Jacka Carrigana a Dona Lopeze, kteří hnali stádo dobytka. Všechno mi pověřili a řekli mi, kde tě najdu, bossi. V údolí se toho hodně změnilo, ale i já nesu spoustu novinek – a žádné dobré."

*

Nevada přistoupil pomalu ke kamnům, aby si nalil z velkého hliněného džbánu vodu. Žíznivě pil.

"Byla to dlouhá cesta," zamumlal potom a přistoupil k Rayovi. Posadil se na kraj jeho lůžka.

"Je to dlouhý příběh. – Ta žena se nejmenuje Shirley Overmileová. Nikdy se tak nejmenovala. Je to River Cat (Říční kočka) Behanová, ale než jsem na to přišel, musel jsem po Mississippi až do New Orleansu. Tam jsem našel potvrzení – totiž velmi věrnou podobiznu. S tou podobiznou v kapse jsem cestoval po řece. Všude, kde jsem ho ukázal, ji znali.

Tady je ten obrázek."

Sáhl do kapsy košile a vytáhl složený papír.

Ray jej otevřel a spatřil zatykač.

"Hledají je všechny," mluvil Nevada dál. "Všichni měli dřív jiná jména než jsou ta, pod nimiž je známe tady. Fay Madden je prý její strýc. Měli jeden z těch zábavních parníků, které plují po Mississippi mezi New Orleansem a Saint Louis. Prý to byla nejpřepychovější a zároveň nejnebezpečnější plovoucí herna. Často se stávalo, že pasažéři, kteří měli štěstí ve hře, náhodou spadli do řeky a utopili se – ale samozřejmě bez výhry. Ta se nenašla. Jeden bohatý muž, který takhle ztratil syna, na ně pak nasadil Pinkertonovy detektivy. Vypátrali spoustu věcí, před každým soudem by stačily k odsouzení. Ale River Cat Behanová dostala včas zprávu, že na ni a na její bandu čekají zástupci zákona. Opustili svou loď a beze stopy se ztratili. Nu, my už víme, kam se ztratili. Jsou to vrazi a bandité, podvodníci a falešní hráči. Kdo na jejich plovoucí herně vyhrál příliš mnoho, ten jim jen těžko s výhrou unikl. – To je v hrubých rysech všechno, Rayi."

Udělal malou pauzu, znovu si přešel po obličejí a potom řekl: "A ještě něco je důležité. Když jsem pátral, upozornil jsem na sebe. Federální maršal mi položil několik nepříjemných otázek. Myslím, že mě považoval za lovce hlav, který přesně ví, kde může tuhle zločineckou bandu najít. Měl jsem toho člověka dlouho na stopě a nejsem si jistý, jestli jsem ho setřásl. Ten maršal není nikdo jiný, než už skoro legendární Ham Pildarlik. Možná jsi o něm už slyšel. Moc nechybělo, a byl bych Hamu Pildarlikovi řekl, kde je najde. Ale jezdím pro tebe, Rayi Starre. Tys mě vyslal, a teď je to tedy na tobě."

Ray Starr se díval na zatykač v ruce.

Shirley Overmileová, která se teď jmenuje Shirley O'Harová a jejíž jméno na řece je River Cat Behanová, a její čtyři průvodci jsou zločinci. Byli na útěku před zákonem. Hledali skryté a odlehlé místo. Shirley ale kdysi poznala Steva Rudledga. Steve se do ní zamiloval – tak se ostatně vedlo skoro všem mužům. Nejen že jí vyprávěl a napsal o rozlehlé pastvině pro dlouhorohý skot, nakreslil jí přesnou mapu a udělal jí dědičkou. A protože hledali takové místo, přijeli sem, aby si to tu přinejmenším prohlédli.

Tady však pojala Shirley velký plán.

Chtěla muže, jehož moc a síla bude mnohem větší než zákon – kdyby jednou opravdu přišel do Big Valley. Tak to bylo!

Ray Starr to v této minutě pochopil.

A protože se on, Ray Starr, jí nechtěl podvolit, dívala se na něho jako na nebezpečí, jako na slabý bod v systému, který vymyslela s Bobem O'Harou.

A co teď?

Ray si tu otázku položil, zatímco civěl na zatykač, který zněl na jméno River Cat Behanová. Ale na obrázku byla bezpochyby Shirley. Navíc byla jako zvláštní znamení udána malá jaterní skvrnka na tváři.

Nebyly pochyby.

Nevada ho mlčky pozoroval.

Ray se ho zeptal: "Když jsi dnes ráno přijel do Big Valley, kdo tě viděl přijíždět?"

Nevada se trpce zašklebil. "Byl tam ten Číňan Yellow Charly," řekl. "Přijel s vozem k obchodu, který tam teď stojí. Jistě chtěl nakoupit zásoby pro ranč. Podíval se na mne. – I strážce u závoře – toho jsem ovšem neznal – mě viděl a prohlédl si i cejch mého koně. A pak mě viděli majitel obchodu, jeho pomocník a dva nebo tři jiní lidé. Protože jsem chtěl co nejrychlejší cestou k vám, viděli, kterým směrem jedu – totiž k ranči Starr. Byla náhoda, že jsem už cestou narazil na Jacka a Dona."

Ray Starr přikývl.

"To už tedy Shirley – nebo River Cat, nebo jak se ještě jmenuje – ví dost. Je dost chytrá, aby si vypočítala, proč jsi byl víc než tři měsíce pryč a proč ses teď vrátil. Nevado, tahle banda bude jistě počítat s tím, že o ní víme dost. A tak se naskytá otázka, co udělají. Nevado, musíš okamžitě vyjet a varovat Jacka a Dona. Musíte počítat s tím, že na vás Fay Madden, Billy Hickson, Virg Hammer a Yellow Charly vyrazí."

"Ať to zkusí," řekl Nevada. Přešel ke dveřím.

"Co budeme dělat, bossi?" zeptal se vážně.

Ray Starr chvíli přemýšlel. Potom zamumlal: "Nevado, já to ještě nevím. Nejsme zástupci zákona. Nejsme ani soudci. Musím za Bobem O'Harou. Musím se ho zeptat, jestli ví, jak se to má s jeho ženou a jejími čtyřmi průvodci. Nevado, pokusím se dosáhnout, aby se Bob O'Hara se svými jezdci držel stranou. Má kolem sebe víc než tucet ostřílených chlapíků. Jestli je odhodlaný Shirley a její čtyři muže chránit, tak..."

Odmlčel se a odevzdaně pokrčil rameny. Nemusel říkat, co bude.

Muž jako Nevada si to uměl spočítat.

"Všichni na nás uspořádají lov," řekl Nevada drsně. "A já ti povídám, že Bob O'Hara bude na její straně. Ta ženská ho pobláznila. Slouží jí jako ochránce a velitel tělesné stráže. Nic jiného není."

Po těchto slovech vyšel ven.

Ray Starr ležel bez hnutí. Ještě pořád si prohlížel zatykač ve své ruce.

Pak si uvědomil, že musí vstát a dostat se do sedla.

Od jeho zranění uplynulo šest dní. Rány se právě trochu zacelily, ale cítil se ještě slabý a vyčerpaný.

Ale musel do sedla!

Dovnitř vpadli oba chlapci. Neviděli Nevadu přicházet, ale odjíždět.

"Kdo to byl?" zeptal se Jeff bez dechu.

"To byl Nevada, jeden z mých mužů," uklidnil je Ray. Potom řekl odhodlaně: "Teď mi sem přineste moje oblečení. Vaše sestra ty věci dávno vyčistila, vyspravila a uvedla do pořádku. Musím se obléknout a nasednout do sedla. Musíte mi osedlat koně a přivést mi ho před dveře. Do toho, chlapci, pomozte mi! Ukažte mi, že se na vás můžu spolehnout jako na prvotřídní partnery."

V hlase měl hlubokou vážnost, kterou naléhavě cítili i oba chlapci.

Rychle poslechli. Netušili, jak těžké bude pro Raye dostat se do sedla a jet.

Považovali ho za nejtvrdšího a největšího chlapa v okruhu tisíce mil. Proto mu připisovali schopnost podat podivuhodné výkony.

Za půl hodiny seděl opravdu v sedle a odjížděl.

Nastalo pozdní odpoledne. Anne, která jela k sousedům, se ještě nevrátila. Bylo mu velmi líto, že se s ní nemohl rozloučit, ale na druhé straně byl rád. Nebyla by ho nechala odjet.

Oba její mladí bratři Jeff a Burt se za ním dívali. Brzy zmizel za horizontem.

Jelo se mu obtížně. Už za chvíli se koupal v potu a byl by nejradši zastavil, sesedl a lehl si do trávy. Prání odpočinout si bylo pořád silnější. Bolesti ve stehně byly snesitelnější než píchání v boku.

Ale vydržel.

Musel za Bobem O'Harou.

Věděl, že to bude dřina, protože se bude muset k Bobovi dostat, aniž by si ho Shirley a její banda všimly.

Byl si jist, že si správně vysvětlili Nevadovo zmizení a znovuobjevení. Nepustili by ho k Bobovi O'Harovi. A on byl ještě příliš nejistý, slabý a pomalý, aby si to mohl rozdat třeba jen s dvěma z nich. Fay Madden a Číňan byli tak nebezpeční, že by se mu mohli postavit jednotlivě i tehdy, kdyby byl zdravý a při síle.

Zatímco tedy s velkou námahou jel, musel dbát na to, aby ho neviděli jezdcí O'Harova mužstva.

Nastal večer. Ted' už to pro něho bylo lepší. Zároveň se dostával do pořád větší blízkosti O'Harova ranče.

Když projel jedním creekem, byl od ranče vzdálený už nepříliš daleko.

Byla tma. Viděl svítit světla ranče. V koralech se pohybovala zvířata, frkala, dupala, řvala nebo řehtala. V těchto koralech byli chovní koně, býci nebo dojnice.

Ranč byl mnohem větší, ačkoliv mexické rodiny, které si O'Hara přivedl, nebydly těsně u ranče, ale měly malou vesnici dvě míle dál.

Ray Starr uvázal svého koně v hustém houští na malé pasece a natáhl se na zem. Musel si protáhnout údy a uvolnit se. Byl nesmírně vyčerpaný.

Ležel tak déle než hodinu a slyšel mnoho zvuků a někdy i hlasy z ranče.

Později začalo být větší ticho. Uvažoval, jak by se mohl dostat k Bobovi O'Harovi a kde by ho nejspíš mohl najít.

Ale jestli byl Bob O'Hara zraněn tak těžce jako on, bude jistě ještě ležet v posteli. Až dosud neměl naléhavý důvod předčasně vstávat.

Je Shirley u něho?

Ted' už nezáleželo jen na chytrosti a schopnostech. Ted' musí mít štěstí, a to závisí jen na přízni osudu nebo Prozřetelnosti.

Vydal se na cestu. Byla tmavá noc. Měsíc se ještě skrýval za horami a hvězdy svítily jen skoupě několik děrami mezi mraky, které přitáhly už pozdě odpoledne a oznamovaly změnu počasí.

Ray Starr postupoval se svou poraněnou nohou jen s velkou námahou kupředu. V keřích u creeku našel silný klacek, který používal jako hůl.

Dával si na čas a blížil se k ranči ze strany od koralů.

Jen z ubytovny mužstva, jejíž okna a dveře byly otevřené, zazněly občas pobavené hlasy. Jako by tam někdo vypravoval vtipy.

Ray se sunul podél zdi hlavního domu ranče až k verandě.

Uviděl Shirleyinu siluetu. Stála u zábradlí, lehce se o ně opírala rukama a dívala se k ubytovně.

Chvilí tak nehybně stála. Potom slyšitelně vzdychla, obrátila se a šla k houpací židli, do níž si víc lehla než se posadila.

Nemůže spát, pomyslel si Ray. V domě je jí možná moc dusno. Jistě zůstane ještě chvíli tady venku. Její čtyři bandité možná odjeli hledat Nevadu. Třeba napadnou moje lidi. Ale Nevada zná nebezpečí. On, Jack a Don se budou mít na pozoru. Musím k Bobovi O'Harovi!

Zase se stáhl zpátky a obešel druhou stranu domu. Podíval se do všech oken. Většinou byla otevřená, protože celý den bylo hodně dusno. Na jednom okně byly zatažené závěsy. Za nimi prosvítalo světlo. Naklonil se zvenku přes předprseň okna a stáhl závěs lehce stranou. Díval se do ložnice manželů Boba a Shirley O'Harových. Na jedné ze dvou postelí ležel Bob O'Hara. Vlastně napůl seděl. Před sebou měl podnos, na kterém ležel pasiáns. Odjakživa si tak nejradši krátil dlouhou chvíli.

Ray odsunul závěs ještě víc a řekl tiše: "Bobe!"

A tu už měl Bob O'Hara v ruce svůj revolver a zamířil jím na něho. Zbraň musela ležet vedle něho na dosah.

"Ach, to jsi ty, Rayi!" řekl potom. "Proč se tak plížíš? Co to má znamenat? K čertu, co tady hledáš?"

"Musíme si promluvit mezi čtyřma očima, Bobe," odpověděl Ray. "Přijdu k tobě do pokoje. Buď potichu, když se mnou budeš mluvit. Je nutné, abychom si spolu rozumně promluvili, stejně jako nedávno, když jsi za mnou přijel, protože do údolí přišel James Drummond a jeho banda. Tak..."

Okno nebylo vysoko. Přesto měl Ray co dělat, aby se svou zraněnou nohou tu překážku překonal. Pohyboval se velmi neohrabaně. Bob O'Hara se na něho pozorně díval a když Ray za sebou zase zatahl závěs na okně a vyčerpaně se posadil na židli, řekl Bob O'Hara suše: "Taky jsi to pořádně dostal, jak vidím. Ale byl to dobrý boj proti pěti chlapíkům. Spolu jsme vždycky dobře bojovali, Rayi. Tak povídej, co tě v tak žalostném a slabém stavu přimělo, abys za mnou přišel?"

Ptal se nedůvěřivě a jeho tmavý obličej vyjadřoval nechuť a hněv. Tušil mrzutosti a dobře věděl, že je ještě příliš slabý, než aby se mohl potýkat s mrzutostmi.

Ray neřikal nic. Ale vytáhl zatykač z New Orleansu z kapsy košile. Věděl samozřejmě, že bývalému příteli zasadí ošklivou ránu.

Ale co měl dělat jiného?

Bob O'Hara musí konečně poznat pravdu. Musí se osvobodit od své neblahé lásky k té ženě.

Vzal složený papír, rozložil jej a začal číst. Dával si přitom načas, četl slovo za slovem, pozorně si prohlížel obrázek a potom začal zatykač trhat na malé kousky. Dělal to pomalu a rozvážně a vypadal, jako by tím chtěl zničit i každé výhrůžku proti své ženě.

Potom promluvil s přímo nepřírozeným klidem: "Příteli Rayi, než se stala mou ženou, řekla mi, že ji hledá zákon a zeptala se mne, jestli ji budu moci chránit i tak. Chtěla mi všechno vyprávět, ale já jsem to nechtěl. Nechtěl jsem nic vědět. Stačilo mi, že se stala mou ženou. A slíbil jsem jí, že budu brzy v tomhle kraji tak silný, abych ji ubránil proti všemu, co přijde. Slíbil jsem jí to, protože pro mne znamená všechno – prostě všechno! Je pro mne nejcennější majetek na této zemi. Kvůli ní bych se pustil do války se Spojenými státy americkými. Navíc i nás hledal zákon. Oloupili jsme výběrčího daní a sami jsem byli na útěku. Proč bych tedy neměl své paní a jejím průvodcům přiznat, na co jsme si sami dělali nárok – totiž na bezpečné místo? Přinesl jsi mi zatykač. Nu, jsem si jist, že ten zatykač bezmezně přeháněl, Shirley není vražedkyně. A jestli Fay Madden a ti ostatní skutečně vraždili, jistě s tím neměla nic společného."

"Nevada přišel ještě na víc věcí," odpověděl Ray pomalu. "Nechtěl bych ti to tajit."

"Ah, poslal jsi Nevadu," přerušil ho Bob O'Hara vztekle. "Nepřál jsi mi tak žádoucí ženu a dal jsi slídit v její minulosti!"

Poslal jsi jednoho ze svých mužů, aby vyčenichal, co se vyčenichat dá. Přitom jsme si tehdy všichni mysleli, že navždy odjel kvůli Billymu Hicksonovi. No, příteli Rayi, teď zmiz z mého ranče. Držím se svou ženou. Budu ji chránit a využiju každého dne k tomu, abych byl v tomhle kraji ještě silnější. Ať přijde kdokoliv, ať už kvůli vypsané odměně nebo s rozkazem k zatčení v kapse, budu ji chránit vši svou silou. Jdi, Rayi! Tobě do toho nic není. Jdi na svou pastvinu a nestarej se o mé záležitosti!"

Poslední slova přišla ostře a odmítavě.

Ray šel k oknu, protože chtěl opustit dům zase touto cestou. Nechtěl se setkat se Shirley.

Ale u okna se ještě jednou obrátil a řekl: "Řítiš se do neštěstí, Bobe. Jistě, i my jsme byli nějaký čas uprchlíci před zákonem. Ale to, co jsme udělali, to jsme si mohli morálně zdůvodnit. Dodatečně vyšlo dokonce najevo, že bylo naše jednání oprávněné. Prokázali jsme Texasu službu. Ale tady se věci mají jinak. Big Valley se svou nádhernou pastvinou – je to nádherná země, bohatá na dobrou půdu a je určená pro řádné lidi, kteří tu budou žít v míru a zvelebovat ji. Ale když přijde zákon, aby zatkl vrahy, a ty se postavíš proti tomu zákonu, budeš v tomhle údolí outsider, a v budoucnu..." "Co že budu? Outsider? Oh, sakra, já jsem tady boss! Já jsem boss na téhle pastvině! Rayi, jestli to nechápeš, počenu tě k čertu! Varuju tě! Nechám tě i s tvými jezdci a osadníky hnát ke všem čertům, kdybys mi dělal sebemenší potíže!" Když to Ray slyšel, už nic neřikal. Viděl na Bobovi O'Harovi, že by na každé slovo odporu reagoval ještě tvrdší a nebezpečněji.

Vylezl ven, venku si vzal svůj klacek a chtěl odejít.

Tu zaslechl Shirleyin hlas tvrdě a ostře říct: "Do toho, nandejte mu to! Je to postřelený, nemocný pes. Bude pro vás snadné dát mu výprask!"

Ray Starr uhnul, až se dostal ze záře, která pronikala z okna navzdory závěsu.

Jeho oči si mezitím zvykly na tmou, a tak spatřil tři muže, které Shirley zavolala z ubytovny, když přišla na to – slyšela mužské hlasy z ložnice –, že Ray Starr je u Boba O'Hary.

Teď přišli, protože ji jako skoro všichni muži v dosahu jejího kouzla poslouchali a splnili ji takřka každé přání.

Ray stál zády ke zdi, a proto dokázal stát poměrně pevně. Vrazil klacek jednomu útočníkovi do obličeje, pak jím prudce mávl jako kriketovou pálkou a zasáhl jím druhého útočníka do hlavy.

Ale třetí muž mu vrazil do zraněného boku. Ray padl u zdi na zem, ten druhý se na něho vrhl a chtěl ho uhodit. Ale jak ležel na zádech, uhodil ho Ray pěstí do obličeje. Muž zasténal a odletěl. Ray se s námahou narovnal. Revolver neztratil. Teď po zbrani sáhl, protože se nechtěl nechat od těch tří mužů zbít.

Znovu se k němu blížili, tentokrát opatrněji. Už se otfepali z ran, které jim uštědřil. Teď byli pořádně vztekli a chtěli mu to oplatit.

Ale chraptivě zasupěl: "Dávejte pozor, mám v ruce revolver."

Zastavili se. Jeden řekl: "Dejte si pozor, bude na nás střílet."

"Nebude střílet! Nandejte mu to! Spolehněte se, že nebude střílet!" zavolala Shirley znovu z pozadí.

Ale teď se Rayovi dostalo pomoci.

Bob O'Hara se nějak dostal z postele a k oknu. Odhrnul závěs a objevil se v záři světla. Nepůsobil směšně, třebaže byl v noční košili.

Jeho hlas nestrpěl odpor: "Nechte ho jít! Uvolněte mu cestu. Jestli ho nenecháte na pokoji, můžete si sbalit svých pět švestek. Rozumíte jste? Shirley, pojď sem ke mně!"

Tím to bylo vyřízeno a vyjasněno.

Tři muži sice kleli, ale obrátili se zpátky k ubytovně. Možná byli potají rádi, že nemusí zkoušet, jestli bude Ray Starr střílet nebo ne.

Ray uviděl na zemi svůj klacek. Sebral jej, schoval revolver a kulhal pryč.

"Už se nikdy neukazuj na mé půdě nebo dokonce na ranči! Už nikdy, rozumíš?" volal za ním Bob O'Hara.

Ray neodpověděl. Dostal se ke svému koni, odvázal ho a vyjel do tmy.

V dálce – daleko na západě – se klikatily blesky. Ještě dnes v noci vypukne bouřka.

*

Billy Hickson a jeho tři kumpáni hledali Raye Starra u Anne Bridgeové marně. Když dojeli na Starrův ranč, byla už noc. V ubytovně se svítilo a široký žlutý pruh světla dopadal otevřeným oknem přes verandu až dolů na dvůr.

Sesedli, vzali koně na krátkou uzdu a poslední yardy se blížili pěšky. Pak nechali koně vzadu, rozdělili se a blížili se k domu.

Virg Hammer se připlížil k oknu.

Billy Hickson se pohyboval přes verandu ke dveřím.

Fay Madden a Yellow Charly se postavili každý u jednoho rohu a dávali pozor, aby nikdo nemohl vyskočit postranními okny.

Potom rozkopl Billy Hickson dveře a skočil s oběma revolvry v ruce dovnitř. Okamžitě vystřelil a věřil ve své zuřivé horlivosti, že střílí na spáče, kteří leží pod příkrývkami na postelích.

I Virg Hammer, který střílel otevřeným oknem, si to asi dvě vteřiny myslel.

Pak věděli, že sedli na lep.

Na postelích pod příkrývkami ležely vycpané kusy oděvu, tedy jen loutky.

Než mohli Virg Hammer a Billy Hickson sdělit ten smutný objev svým partnerům, dostali to. Z druhé strany dvora začala střílet puška.

První kulka zasáhla Billyho Hicksona a zabila ho.

Druhou kulku dostal Virg Hammer, ale nešel k zemi. Obrátil se, bručel jako medvěd a vystřelil na záblesk z hlavně. Ted' se ozvaly ještě další dvě pušky, ale tihle střelci leželi vlevo a vpravo vedle domu. Muži Raye Starra se museli široce rozptýlit, protože nemohli přesně předvídat, z které strany přijde útok.

To bylo nakonec štěstí pro útočníky.

Fay Madden a Yellow Charly pálili ze svých těžkých koltů neuvěřitelně rychle. Chránili palbou Virga Hammera, který klopýtal směrem ke koním a střílel.

Když pak byli rovněž u koní, nasedli a rozjeli se, dostal Virg Hammer ještě druhou kulku z jedné ze tří pušek. Zaklel a spadl ze sedla.

Fay Madden a Yellow Charly se o něho nestarali. Dali se na útěk, protože vjeli do pasti a byli poraženi. Shirley Overmileová – O'Harová, River Cat Behanová, nebo jak se ještě jmenovala, ztratila dva ze svých mužů.

*

Bylo dávno po půlnoci, ve druhé hodině nového dne, když se Ray Starr z posledních sil dostal na svůj ranč.

Když zastavil koně, kymácel se v sedle a jeho muži, kteří slyšeli v noci dusot kopyt, přiskočili a zachytili ho.

Odnesli ho do domu a položili ho na jeho lůžko. Asi deset minut ležel klidně a se zavřenýma očima. Potom, když si mysleli, že usnul, otevřel oči a řekl: "Proč jste byli ještě vzhůru? Cítím tu kouř ze střelného prachu a..."

Přerušili ho. Nevada mu pověděl o přepadení a že jsou Billy Hickson a Virg Hammer mrtví. Jack Carrigan má lehkou ránu na levém předloktí.

"To je válka," řekl Nevada nakonec. "Tlupa banditů se cítí ohrožená. Vysvětlili si můj návrat správně, vědí, že jsme je prokoukli a víme, kdo jsou. Jsou si jisti, že se postavíme na stranu jejich protivníků nebo pronásledovatelů. Myslím, že pomůžeme šerifovi nebo maršalovi. Proto nás chtějí vyřadit. Myslím, že po tomhle nezdaru ovlivní River Cat Behanová Boba O'Haru, aby na nás vyrazil se svým mužstvem pistolníků. To je válka s Bobem O'Harou, bossi – nebo jsi jiného mínění?"

Ray Starr přemýšlel.

Pak vyprávěl, že byl na ranči a že s O'Harou mluvil.

Hleděli na něho.

Jack Carrigan hvízdal skrz zuby: "Milosrdné nebe," řekl, "proto tě ta jízda tak vyřídila, bossi!"

Všichni chvíli mlčeli a přemýšleli.

"Ted' byste měli přestat," řekl pak Ray Starr s námahou. "Jestli pro mne ještě budete jezdit, mohla by být každá ta jízda vaše poslední."

Mrzutě se usmáli.

Nevadu najednou napadlo: "Když nás přepadli, tak chtěli určitě taky tebe, Rayi. A jestli věděli, že jsi u Bridgerových, jistě tě hledali tam. Doufejme, že Anne Bridgerová s tím neměla příliš velké potíže! Vyčítám si, že jsme až dosud na tuhle možnost nepomysleli. Mám tam zajet a podívat se?"

"Jed'," řekl Ray naléhavě. "Jed' rychle, Nevada!"

Slyšel ještě doznívat dusot kopyt Nevadova koně a potom upadl do spánku podobného omámení. Byl vyčerpaný až do morku kostí.

Ale jeho rány nezačaly krváčet.

Uzdraví se tedy rychleji, než se odvažoval doufat.

Když se druhý den v poledne probudil, dověděl se, že dům Anne Bridgerové je zrušeno.

Hněvem tak začal čelisti, že skřípal zuby. Kdyby mohl, byl by vstal a pustil by se za Fayem Maddenem, který je vedl.

Ale nemohl. I po dvanáctihodinovém spánku byl ještě vyčerpaný včerejší výpravou.

Nevada viděl, jak ho to zasáhlo, a řekl klidně: "Nemusíš si dělat starosti o sourozence Bridgerovy, bossi. Sousedé jim vypomohli. Každý měl něco přebytečného, takže zase mají nejnnutnější zařízení a vybavení. Napsal jsem si však, co ještě potřebují a co nebudou moci dostat od sousedů, protože těm to taky nepřebývá. Když mi dáš peníze, může jeden z nás zajet do obchodu..."

"Samozřejmě! Jed', Nevada! Obstarej jim, co potřebují! Ale měj se na pozoru!"

Tak se stalo, že byl Nevada o chvíli později na cestě do obchodu u skalní brány. Držel se daleko od creeku, který tvořil hranici s O'Harovou pastvinou, a když spatřil osadu, napřed ji chvíli pozoroval, než se ujistil, že tam není víc O'Harových jezdců, než by pro něho bylo dobré.

Nepřijel patrně ani větší počet cizinců. Avšak když zabočil, aby se dostal kolem koralů k obchodu, objevil v jednom malém koralu velkého šedého valacha. Bylo to zjizvené zvíře a bylo vyčerpané po dlouhé jízdě.

Nevada to zvíře znal.

US maršal Ham Pilldarlik, pomyslel si, přece jen neztratil mou stopu. Třebaže tu není ještě dlouho, měl jsem náskok sotva dvacet hodin. No dobrá, tak, jak se tu teď věci vyvinuly, je jen dobře, že do Big Valley přišel zákon.

Po této myšlence zajel ke dveřím obchodu a vrhl pohled na závoru. Byla otevřená.

Majitel obchodu Nat Wayne vyšel ven. Bradou ukázal na závoru.

"Otevřel jsem ji. Před hodinou tu byl ještě hlídač, ale když přijel maršal, ten pistolník odjel na O'Harův ranč, aby tam ohlásil ten zázrak. – Maršal sedí uvnitř. Je to Ham Pilldarlik, slavný Pilldarlik."

Nevada se usmál. Postavil koně ke žlabu s vodou a vešel do hostince.

Maršal právě končil pozdní oběd, s plnou pusou se podíval na Nevadu a potom mu pokynul.

"Buď zdrav, kovboji," řekl skoro přívětivě, "jak jsem slyšel, má tahle pastvina jen jeden přístup. Majitel obchodu poznal na zatykači, který jsem mu ukázal, River Cat. Okamžitě. Už se dost dobře vyznám ve zdejších poměrech. Zbytek

mi můžete vysvětlit vy. Musím vám říct, že bylo tak pekelně těžké neztratit vaši stopu."

Nevada přikývl a posadil se k němu. Seděli tak, že mohli oknem pozorovat cestu na ranč Boba O'Hary.

"Přijel jste v pravou chvíli, marshale," řekl Nevada. "Ale měl jste s sebou přivést oddíl. River Cat totiž ulovila muže, který se považuje za krále tohoto údolí a chce ji tu chránit až do posledního dechu. Pouze v jednom ohledu máte štěstí. Z jejích čtyř pochopů žijí už jen dva."

Nevada pak marshalovi všechno pověděl a Nat Wayne, majitel obchodu, stál vedle a poslouchal.

Potom řekl marshal suše: "Nepotřebuju oddíl. Zastupuji federální zákon. Ani tak samolibý chlapík jako O'Hara nebude takový šílenec, aby se pouštěl do křížku s federálním zákonem. Bude své mužstvo držet zpátky. Vydá tu ženu. A s jejími dvěma zbylými poskoky se vyrovnám. Nechci, aby se do toho někdo míchal."

Poslední slova nezněla přezíravě.

US marshal Ham Pilldarlik nebyl vůbec domýšlivý. Zastupoval prostě zákon – a jako ztělesnění zákona taky působil.

Nevada se na marshala podíval a potom přikývl. "Jistě," řekl mírně. "To, co říkáte, se poslouchá docela rozumně, marshale. Ale je sporné, jestli je Bob O'Hara rozumný muž. Podívejme se na to. Přijel jste sem před hodinou a hlídač, kterého měl O'Hara tady u závory, odjel, aby mu ohlásil váš příjezd. Před hodinou! Už brzy dojde ke svému bossovi a přinese mu tu novinu. Ať Bob O'Hara udělá cokoliv, stane se to během příštích tří hodin. Tak dlouho tady počkám. Hodně štěstí, marshale!"

"Chtěl jsem nakoupit pár věcí pro Anne Bridgerovou," řekl pak Natovi Wayneovi. "Půjdem do skladu a podíváme se, co tam máš. Slyšel jsi přece, co jsem vyprávěl marshalovi. Ti banditi té holce a jejím bratrům všechno zničili. To je rušení míru, nemám pravdu, marshale?"

"To ale přísluší úřadům státu Texas," řekl. "Já zastupuji federální zákon."

"A proč pronásledujete River Cat a její bandu?"

"Velké vodní cesty mezi státy podléhají federální spravedlnosti," odpověděl marshal. "A banda té ženské se dopouštěla svých zločinů a vražd na Mississippi. Navíc zabili jednoho pomocného federálního marshala, který se – maskovaný za hráče – od nich nechal naverbovat jako držitel banku, získal jejich důvěru a mohl posbírat první skutečně důležité důkazy. Budou určitě všichni viset, i ta žena!"

V marshalově hlase zněla strohá tvrdost. Byl neústupný až do poledních důsledků, to bylo teď jasné.

*

Uplynuly tři hodiny. Pro Nevadu a majitele obchodu byly ty tři hodiny nesnesitelně dlouhé. Nevada dávno všechno nakoupil, dobře to zabalil a přivázal na nákladního koně.

Zdržoval se u Nata Waynea v obchodě. Občas se jeden z nich podíval dveřmi do přilehlého hostince.

Když nastal večer, zeptal se Nat Wayne marshala, co chce večerět, a upozornil ho, že má i čerstvá slepičí vejce. V tomhle liduprázdném kraji, kde málokdo choval slepice, byla opravdovou lahůdkou.

"Usmažte mi tři na plátku libové šunky," řekl marshal stručně. "K tomu krajíc černého chleba a hrnek kávy, silné kávy!"

Když Nevada zaslechl žádost o silnou kávu, usmál se, neboť pomyslel na to, že marshal musel vynaložit spoustu námahy, aby dokázal sledovat jeho stopu. Musel ji několikrát ztratit a obejít se skoro úplně bez spánku. Teď se mu tady v té tiché světnici možná zavírají oči.

Ale pak to šlo rychle.

Ještě než marshal dostal své jídlo, přiblížil se lehký vůz. Byla to dobře pérovaná dvoukolka, kterou si nedávno objednala Shirley O'Harová a podnikala s ní dost často daleké výlety.

Ale v lehkém, pohodlném vozíku neseděla Shirley O'Harová, správněji River Cat.

Přijížděl Bob O'Hara. Zapadající slunce vrhalo na západě na oblohu červenou záplavu, krvavě rudou a planoucí.

Nevada vešel do dveří hostince a řekl marshalovi: "Tady vidíte přijíždět O'Haru. Přijel ve voze své ženy, protože by pro něho jízda na koni byla ještě obtížná. Před týdnem byl poměrně vážně zraněn, jak už jsem vám říkal, marshale. Tady máte svého muže! Máte štěstí! Přijíždí sám a bez mužstva."

Marshal přikývl, zvedl se a vyšel ven. Opustil verandu a postavil se doprostřed cesty, která vedla kolem obchodu k závoře a od ní přes skalní bránu ven.

Marshal si svlékl bundu. Na vestě se mu blýskal stříbrný odznak. Ham Pilldarlik nosil jen jeden revolver a nenosil ho zvlášť nápadně nebo dokonce připoutaný nízkou na stehně, jak měli ve zvyku pistolníci.

Bob O'Hara zastavil v určité vzdálenosti vůz a vylezl ven. Udělal to trochu těžkopádně. Šaty mu byly velké. Ale když se blížil k marshalovi, držel se zpřímá a vypadal jako muž, který dobře přestál svá zranění.

Levici ukázal na marshala a řekl: "Vy jste Pilldarlik, že? Přijel jste si pro mou ženu?"

Pilldarlik jen přikývl. Ale pak přece jen otevřel ústa a řekl: "Mám pověření federální vlády zatknout celou tu bandu. Mrtvé nebo živé!"

Bob O'Hara potřásl hlavou. Teď vypadal jako muž, který je tak tvrdošíjný a umíněný, že pro něho existuje jen jedna jediná možnost.

"To nejde, marshale," řekl. "Jedná se o mou ženu. Než mi dala slovo, slíbil jsem jí, že ji budu vždycky chránit. I před zákonem. Přisahal jsem jí to. Proto raději na všechno zapomeňte a obraťte se! Odjedte pryč! Máte jen tuhle jedinou možnost."

Marshal dlouho neodpovídal, jen se na něho díval. Ale když promluvil, měl v hlase stopu soucitu: "River Cat je prý velice krásná. Ale..."

"Zbytečná řeč," přerušil ho Bob O'Hara. "Dokud žiju, budu ji chránit. To jsem jí slíbil – protože bez ní nemůžu žít. Rozuměl jste, marshale?"

"Tak musím zatknout i vás," řekl marshal a pohnul se k němu.

Když udělal třetí krok, vytasil Bob O'Hara své revolvery a okamžitě vystřelil.

Marshal rovněž vytasil, ale pomaleji. V jeho pohybu bylo cosi sebejistého, neodvolatelného. Bob O'Hara ho dvakrát zasáhl, ale ani sebou netrhl, klidně zamířil a střílil O'Hara do srdce.

Pak se otočil a vrátil se na verandu. Vestu měl na rameni roztrženou. Tam se košile barvila červeně.

Druhá kulka mu projela ve výši prsou mezi hrudi a paží. Jistě měla zasáhnout jeho srdce. Prudce krvácel.

Majitel obchodu řekl: "Ovážu vás, marshale."

Marshal přikývl. Ale pak ukázal na majitele obchodu a Nevadu a řekl: "Ale napřed posaďte toho nešťastníka zase do vozu. Přivažte ho pevně k opěradlu a otočte koně, aby běžel zpátky na ranč. Nemůžu odejít od jediného přístupu do údolí. Bandité musí přijít sem, abych je mohl zatknout."

Když to řekl, začal vrávorat. Jeho zranění byla asi horší, než se zatím zdálo a než si sám chtěl připustit.

Zachytili ho a odnesli ho do domu.

Nevada řekl hoře: "Teď se ten lovecký sokol přece jen přecenil, co? Bob O'Hara nebyl kvůli své slabosti tak jistý se svými revolvery. Proti zdravému O'Harovi by byl marshal neměl šanci. Slyšel jsi, Nate, co říkal marshalovi? Nemohl by bez ní žít. Slíbil jí, že ji bude chránit. Ten slib dodržel a já věřím, že věděl, že zemře. Možná sem přijel, aby zemřel. Musel přece pochopit, že nemůže River Cat ubránit před federálním zákonem. Přišel pro něho příliš brzy. Teprve tady v Big Valley začínal, ještě nebyl tak velký, jak chtěl jednoho dne být. Nate, tady jde tvůj pomocník. Ty mě snad nepotřebuješ. Musím k Rayovi Starrovi, musím mu podat hlášení."

*

River Cat a Fay Madden uslyšeli v noci dusot kopyt. Po cestě od skalní brány se divoce a drsně hnál jezdec.

Věděli, že je to muž, kterého Shirley poslala za Bobem O'Harou.

Muž prudce strhl před verandou koně a zavolal chraptivě: "Cestou jsem narazil na bosse."

"Poslal tě zpátky?"

"Ne," řekl muž ze svého vzpínajícího se koně. "Nemohl mě poslat zpátky. Seděl mrtvý ve svém voze a byl přivázaný k opěradlu. Kůň běží zpátky na ranč. Zná cestu domů a za chvíli sem dojede i s vozem."

Když se jezdec odmlčel, River Cat se odvrátila a vrátila se do domu.

Fay Madden ale řekl: "To je v pořádku. Archie. Jdi do ubytovny, ať chlapi skočí do sedel. Ať si s sebou vezmou pušky a dost stříliva. Až budou v sedlech, jeďte napřed na ranč Starr. Znáš nejbližší cestu."

Archie váhal.

"Chceš ještě něco?" zeptal se Fay Madden tvrdě.

"Vy to chcete nandat Starrovi mužstvu?"

"Ano, Archie, jsme mu něco dlužní. Tentokrát to uděláme lépe."

"A potom?" protáhl Archie.

Fay Madden zaváhal. Ale pak řekl: "Jestli marshal ještě žije, přemůžeme ho u skalní brány, abychom mohli vyjet z Big Valley. Už se nebudeme vracet. Je nám jedno, co budete dělat. Ale kdo s námi pojede ještě dnes, dostane plnou mzdu a prémie."

"Já to mládencům řeknu," zamumlal Archie a jel k ubytovně.

Fay Madden obrátil hlavu na stranu a řekl do tmy: "Yellow Charly, vezmeme nejlepší koně, dost potravin, láhve s vodou a pušky. Nebudeme brát nákladní koně. Teď půjdu dovnitř za ní."

Fay Madden vešel do domu.

Tam už mu River Cat vyšla vstříc. Měla na sobě jezdecký oblek a přes rameno dvě plné sedlové brašny.

V sedlových brašnách byly peníze. Fay Madden to věděl.

"Jsem hotová," řekla.

Podíval se na ni v záři lampy. "Takhle jsem to v duchu viděl," zamumlal. "Už se nikdy nezamiluj do žádného muže, Cat."

Už nikdy nevěř žádnému muži, třebaže by se zdál tak skvělý jako Bob O'Hara. To byla od tebe chyba, Cat."

"Ano," řekla. "Bylo to hloupé. Chtěla jsem mít bezpečné místo, pevný domov, ale bylo to špatně."

Přikývl a obrátil se, chtěl před ní vyjít ze dveří.

Ale zastavil se.

Ve dveřích stál Ray Starr.

Ray Starr předvídal úmysly svých protivníků a zase jednou je předešel.

Fay Madden vytasil, třebaže Ray Starr držel v ruce revolver. Když na něho namířil, Ray vystřelil a zasáhl ho do ramene.

River Cat divoce vykřikla.

Hodila po něm sedlové brašny a přitom vytáhla z kapsy malý revolver. To už byl u ní a vyrázil jí zbraň z ruky.

U koralů třeskly výstřely.

Pak se rozhostilo ticho.

River Cat a Ray se na sebe dívali.

"Co bude teď?" zeptala se pomalu.

Pokrčil hubenými rameny.

"Mí muži už mají Yellow Charlyho. Přišel kolem rohu a chtěl se dostat do odděleného koralu. Vběhl nám do náručí a nestihl použít svůj nůž. Mí muži teď drží mužstvu O'Hara přednášku. Nevěřím, že by O'Harovo mužstvo pro vás ještě bojovalo. Je konec."

"A já?" zeptala se pomalu, napřímila se jako svíčka a zvedla bradu. Byla krásná a její zevnějšek měl silné ženské kouzlo.

Její pohled by zmátl každého muže.

Ray Starr musel polknout a viděl jí na očích, že by mu dala všechno, prostě všechno, co může dát. Hrdě tu stála, ale její oči žebrouly, slibovaly, mámily a lákaly.

"Jestli mě dostane zákon, předá mě katovi," řekla pomalu. "Ale jsem krásná. Udělala jsem Boba O'Haru šťastným. Ano, byl šťastný, a třebaže byl jeho život krátký, nechtěl by to ani podruhé jinak. Ray, byla náhoda, že mě Bob tehdy políbil první. Jste si velmi podobní. Kdybys mě byl políbil první ty..."

Odmlčela se. Ale nemlčela dlouho.

"Zkus to se mnou," řekla. "A buď si jistý, že splním svůj slib. Nevydávej mě! Nebudeš toho litovat."

Ray ustoupil stranou, takže mohl oba pozorovat.

Zvenku vešel Nevada.

"Je po všem," řekl. "Mužstvo se vzdalo a odjíždí. Raně O'Hara už neexistuje."

Upřel pohled na River Cat, a když se na něho podívala, znejistěl, polkl a nakonec se zeptal: "Co s ní bude?"

Ray se na něho podíval a opáčil: "Co myslíš ty, Nevada?"

"Já... já... nevím," řekl Nevada. "Je tak – tak krásná. Člověk přece nemůže takovou..." Nenašel slova. Ale patrně chtěl říct, že je River Cat krásná jako umělecké dílo a bylo by přímo rouhání, kdyby člověk takové umělecké dílo zničil.

"Odvezu ji k maršalovi," řekl Ray Starr.

Nevada se na River Cat neklidně podíval.

"Pověsí mne, Nevada," řekla tvrdě.

Zase polkl, podíval se na Raye a v jeho pohledu bylo něco, co ho přivedlo k rozumu.

"Nepřeju vám, aby vás pověsili, madam," zamumlal. "Ale zákon vám jistě neuloží nezasloužený trest. Každý muž, který se na vás podívá, se stane vaším otrokem. Bude opravdu lepší, když vás předáme maršalovi. To je taky muž. U něho budete mít ještě jednu šanci."

"Využiju jí," řekla a vyšla před nimi ven.

*

River Cat odsoudili 18. prosince 1865 v Saint Louis ke dvaceti letům nucených prací, z nichž jí pak byly poslední dva roky odpuštěny.

US maršal Ham Pilldarlik, který s ní byl skoro týden sám na cestě, ji skutečně předal soudu. Byl to druhý muž, který jí nepropadl.

První byl Ray Starr.

Oženil se s Anne Bridgerovou, vychoval z jejích bratrů opravdové chlapy a těšil se ještě z vlastních tří synů.

Big Valley se svými zelenými pláněmi, které kdysi Bobovi O'Harovi a Rayovi Starrovi připadaly jako největší a nejlepší pastvina, je dnes hustě osídlené a podobá se veliké zahradě.

Bylo příliš dobré pro dlouhorohý dobytek.

KONEC